MAAR DAN GING RECHTOP IN HET ZADEL ZITTEN EN LIET ZIJN STEM WAARSCHUWEND HOREN...

GEBEURT NIET! NIEMAND STEEKT DE RIVIER OVER. AAN DE OVERKANT ZOUDEN WE DE VOLLE LAAG KRIJGEN EN OP VREEMD GRONDGEBIED HEBBEN WE GEEN RECHT VAN SPREKEN. NEE, WE BLIJVEN AAN DEZE KANT, LUI!

KANSAS KID GLIMLACHTE TOEN HIJ ZIJN BAAS ZO OPGEWONDEN EN BEZORGD ZAG.

EEN VAN DE COWBOYS, BRYANT, DACHT ER ANDERS OVER. HIJ SLOEG OP DE KOLF VAN ZIJN GEWEER, TERWIJL KID ZIJN PAARD NAAST HET ZIJNE LIET STAPPEN.

DE BAAS HEEFT NATUURLIJK GELIJK, MAAR IK ZOU BEST EENS AAN DE OVERKANT WILLEN KIJKEN. EN JIJ?

EN OF, LIEVER VANDAAG DAN MORGEN. ZULLEN WE GAAN? ALLEEN OM TE VERKENNEN...

Nr. 2 10 JANUARI 1959

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

KANSAS KID

DE HELD VAN HET WILDE WESTEN

DAN DREW, EIGENAAR VAN DE DUBBEL-D-RANCH, REED MET ZIJN COWBOYS LANGS DE OEVERS VAN DE RIVIER RIO GRANDE. NA EEN SPANNENDE EN AFMATTENDE RIT BLEVEN ZE EVEN HALT HOUDEN, TELEURGESTELD DAT ZE WEER EENS TE LAAT WAREN GEWEEST OM DE VEEDIEVEN TE PAKKEN, DIE NU DE MEXICAANSE GRENS OVER GETROKKEN WAREN.

SLIMME VOS IS ONS WEER TE VLUG AF GEWEEST, KID! NOG EEN PAAR OVERVALLEN EN WE HEBBEN GEEN KOE MEER OVER.

KANSAS KID, DE DAPPERSTE EN BEKWAAMSTE COWBOY IN WIJDE OMTREK KNIKTE NADENKEND, SCHOOF ZIJN HOED WAT NAAR ACHTEREN EN ZEI...

WEET JE WEL ZEKER DAT HET SLIMME VOS IS GEWEEST, DAN? NIEMAND HEEFT HEM GEZIEN. BOVENDIEN HEB IK ZO'N GEVOEL, DAT DE DIEVEN NOG NIET VAN ONS AF ZIJN DEZE KEER.

CURLY GRANT WERD NA DE WOORDEN VAN KANSAS AL ONGEDULDIG EN LIET ZIJN PAARD DE OEVERS AFDALEN...

NIJDIGE UITROEPEN VAN DAN DREW KLONKEN BOVEN HET HOEFGETRAPPEL UIT, TOEN KID EN BRYANT HUN PAARDEN DE RIVIER INSTUURDEN...

KOM TERUG, ZEG IK JE! HOOR JE ME NIET? NIEMAND GAAT NAAR DE OVERKANT. HET IS TE RISKANT.

ALLES GOED EN WEL, DAN, MAAR ALS ER NIEMAND TEGEN DIE VEEDIEVEN OPTREEDT, IS ER STRAKS GEEN KOE MEER OP JE LAND. TOT MORGENOCHTEND VROEG, ZORG DAT JE KLAAR STAAT OM HULP TE BIEDEN ALS HET NODIG MOCHT ZIJN. ADIO!

OPWINDING IS VERKEERD VOOR MIJ? IK BEN ZO STERK EN GEZOND ALS KID EN BRYANT SAMEN. IK WIL WELEENS ZIEN...

KALM TOCH, CURLY.

ALS KID ZICH IETS IN HET HOOFD HAALT, PRAAT NIEMAND HET ERUIT. EN ALS ER MENSEN ZIJN, DIE ZICH ER DOORHEEN SLAAN, WAAR ZE OOK TERECHTKOMEN, DAN ZIJN HET KID EN BRYANT WEL. HET ZIJN KERELS DIE NERGENS VOOR OPZIJ GAAN. IK KAN ZE TOCH NIET TEGENHOUDEN.

TENSLOTTE WENDDE DAN DREW DE TEUGEL...

KOM MEE, MANNEN, WE GAAN BIVAK OPSLAAN. MORGENOCHTEND ZULLEN WE DIE TWEE VECHTJASSEN HIER OPWACHTEN. ZIJ REDDEN ZICH WEL, HOOP IK.

Rico gaat ezels vangen

II

„Ja," zei Baretti. „In de maquis. Eten had ik niet en om in leven te blijven moest ik op roof uit. . . ."

De volgende dag ving Rico twee ezels. Hij bracht ze bij Laroni, die het goed vond dat hij ze tot de terugkeer van Larssen in de stal zette. Van de tweehonderd frank die zijn moeder hem voor hemzelf had gegeven, kocht hij kaas en een fles wijn; toen zijn ouders naar bed waren, ging hij ermee naar de zolder.

Baretti bleek zich al wat beter te voelen. Zijn arm was nog erg pijnlijk, maar hij was niet zo koortsig meer en de gedachte dat er iemand was die zich zijn lot aantrok, maakte hem minder wanhopig dan hij geweest was.

Toen hij zich aan het meegebrachte voedsel te goed gedaan had en een paar slokken uit de wijnfles had genomen, haalde Rico een pakje sigaretten te voorschijn.

„Steek er maar een op," zei hij, „maar wees woorzichtig met vuur. Het is hier kurkdroog."

Baretti stak de sigaret op, maar toen hij een paar trekken had gedaan, doofde hij hem.

„Dat is de eerste in drie weken," zei hij. „Ik word er een beetje duizelig van."

Rico knikte. „Zeg. . . Lucio," begon hij. „Vertel nou eens eerlijk hoe het gegaan is daar in Citagno. Tegen mij kun je het gerust zeggen, dat weet je wel."

Baretti keek voor zich uit. „Het was een collega van me," zei hij. „Ik had hem geld geleend en hij wilde het me maar niet teruggeven. Die middag, toen ik hem tegenkwam, vroeg ik er weer om. Hij zei dat ik naar de maan kon lopen en toen werd ik zo kwaad, dat ik hem een klap gaf. Hij trok meteen zijn mes, en ik dus ook, en ineens... ineens zag ik 'm vallen. Heus, Rico, ik heb het echt niet gewild."

„Nee," zei Rico, „ik geloof je wel. En toen ben je gevlucht, hè?"

„Ja," zei Baretti. „In de maquis. Eten had ik niet en om in leven te blijven moest ik op roof uit. Toen werd ik een keer betrapt door die boer. Hij schoot het eerst en als ik niet op hem geschoten had, was ik er vast geweest. Hoe is het nu met hem?"

„Hij werkt al weer," antwoordde Rico. „Het was niet ernstig. Maar hoe kwam je aan die revolver?"

Baretti haalde zijn schouders op. „Van een Amerikaan gekocht. Waarom weet ik eigenlijk zelf niet. Een mens doet weleens meer domme dingen."

Rico speelde met de kurk van de wijnfles. „Was er iemand bij, daar in Citagno?" vroeg hij. „Ja," zei Baretti, „een vriend van me, Argo Colombe. Hij heeft alles gezien."

„O," zei de jongen. „En die ander begon, nietwaar?"

„Ja," antwoordde Baretti, „hij is begonnen."

Hij nam nog een slok en keek Rico aan. „Wat moest jij eigenlijk in de maquis doen?" vroeg hij plotseling.

„Ik ging ezels vangen," zei Rico. „In Alfina is een Deen, die er vijfhonderd frank voor geeft. Hij gaat juist terug, vandaag, met vijftig stuks. Die heb ik met nog twee anderen voor hem gevangen."

Baretti trok zijn wenkbrauwen op.

„Vijfhonderd frank? Dat is me nogal wat. En verkoopt ie die beesten daar in Denemarken?"

„Allicht," zei Rico. „Dacht je soms dat ie ze zelf hield? Over drie weken komt hij terug om nieuwe te halen."

Baretti beet een stuk van de kaas en kauwde er nadenkend op.

„Nou, als die man er al die moeite voor doet en jou vijfhonderd frank betaalt en dan nog z'n hotelkosten en de reis en zo, reken maar dat ze dan heel wat opbrengen daarginds. Geloof maar gerust dat ie er een aardig stuivertje aan verdient."

„Moet hij weten," zei Rico. „Ik vind vijfhonderd frank een mooie prijs."

„Natuurlijk," zei Baretti, „dat is 't ook. Maar stel je nou 'ns voor dat je ze zelf naar Denemarken bracht en ze daar verkocht? Dan zou je heel wat meer verdienen. Of interesseert je dat niet?"

„Natuurlijk wel," antwoordde de jongen. „We kunnen het goed genoeg gebruiken. Maar ik zou niet weten hoe ik het aan moest pakken. Daar ben ik nog te jong voor, Lucio."

„Dat is zo," gaf Baretti toe. „En bovendien heb je er geld voor nodig. De vrachtkosten schieten ze je heus niet voor en daar in Denemarken moet je ook leven. Jongen, wat jammer dat ik er niet anders voorzit, anders zouden we die Larssen vast concurrentie gaan aandoen. Maar ja. . ."

Hij zuchtte en keek hulpeloos voor zich.

„Ja," zei Rico, „erg best zit je er zeker niet voor. Wat wou je nou beginnen, als je arm beter is? Hier kun je ook niet blijven."

„Dan ga ik weer naar de maquis terug," zei Baretti. „Wat moet ik anders doen?"

De volgende dag zette Rico zijn tochten door de maquis voort. Hij moest er steeds aan denken wat Baretti hem gezegd had. Hij had gelijk, dat kon niet anders. Meneer Larssen zou wel heel wat verdienen aan die ezels. Arme Lucio, die niet wist wat ie beginnen moest! Kon ie maar op de een of andere manier helpen.

Toen Rico 's avonds thuiskwam, had hij zijn plan gereed en zodra de kust veilig was, ging hij naar boven.

„Ah!" zei Baretti, „fijn dat je er bent. Heb je succes gehad?"

Rico knikte. „Vier. Ze staan bij Laroni. Een wou me bijten, maar ik heb 'm geen kans gegeven."

„Vier?" zei Baretti. „Dat is een mooi daggeld. De meeste mensen gaan met minder naar huis."

Rico ging tegenover hem op de grond zitten. „Als ik me een beetje inspan, kan ik aan twintig per week komen," zei hij. „Dat is zowat duizend in een jaar. Als Larssen op elke ezel duizend frank verdient. . ."

Baretti floot. „Duizend frank. . . En geloof maar gerust dat hij heel wat meer binnenhaalt."

„Ja," zei Rico, „veel meer, want Sandro en Luigi werken ook voor 'm. Maar als ik nu eens van elke tien ezels die ik vang, er één voor me zelf verkoop dan zou ik in een jaar vijftigduizend frank hebben. Da's een aardig duitje, hè?"

Hij nam de hals van de wijnfles tussen zijn handen en draaide hem langzaam heen en weer. „Je kunt niet eeuwig in de maquis zitten," zei hij. „Je zou er weer op uit moeten om aan eten te komen en vandaag of morgen zouden ze je pakken. Hoe langer het duurt, hoe erger het wordt."

„Ja," zei Baretti, „het zou steeds erger worden. Maar wat moet ik dan beginnen?"

Rico zette de fles neer. „Als ze je nu pakten, hoeveel zou je dan krijgen?"

Baretti dacht na. „Dat weet ik niet. Als Colombe voor me getuigt en ze geloven hem, dan kunnen ze me er niet voor straffen, nietwaar? Het was zelfverdediging. En de boer is niet dood. Die werkt al weer, dat heb je zelf verteld. Ze zullen best begrijpen dat ik niet voor m'n plezier naar die boerderij ben gegaan."

„Ja," zei Rico, „natuurlijk begrijpen ze dat. En hoeveel zou je dan krijgen?"

„Misschien . . misschien twee jaar," zei Baretti aarzelend.

Rico pakte zijn hand. „Waarom ben je niet verstandig? Die twee jaar komen wel om. Je hebt er eten en drinken en een bed. Als je in de maquis zit, heb je niets. Alleen maar angst."

„Bedoel je dat ik zelf naar de politie moet gaan?" vroeg Baretti.

Rico knikte. „Als je jezelf aangeeft, krijg je misschien nog minder straf. Ik zal je opzoeken, Lucio, dat beloof ik je. En intussen zal ik ezels vangen. En elke tiende ezel is voor ons."

„Voor ons?" zei Baretti.

„Ja," zei de jongen. „Het geld bewaar ik en als je er dan uitkomt, dan hebben we genoeg om ze zelf naar Denemarken te brengen."

„Ja maar," zei Baretti. „Twee jaar! Dat is. . . dat is. . ."

„Je moet zelf weten wat je doet," zei Rico. Hij ging de trap af en liet het luik voorzichtig achter zich zakken.

De volgende morgen, nadat hij gegeten had, ging Enzo Spezzati in zijn stoel zitten.

„Ga je er weer op uit, jong?" vroeg hij aan Rico. „Brento en Tonella zullen raar opkijken als Larssen terugkomt. Denk je dat je er dan al vijftig bij elkaar hebt?"

„Misschien," zei Rico. „Ik. . ."

Hij zweeg. In de andere hoek van de kamer had een geluid geklonken alsof iemand het luik van de zolder dichtdeed. De treden van de trap kraakten en er verschenen twee benen.

„Hè!" zei Enzo, „wie is dat?"

„Een vriend," antwoordde Rico. „Hij heeft hier vannacht geslapen."

Baretti zette zijn voet op de laatste tree. Nu stond hij in de kamer.

„Tot ziens, Rico," zei hij. „En bedankt voor alles."

„Signor!" riep Spezzati, „drink een glas wijn met ons. Een vriend van mijn zoon is altijd welkom."

Baretti schudde zijn hoofd en liep langzaam naar buiten.

Enzo keek hem na door het raam. „Een vreemde man is dat," zei hij. „Hij heeft iets aan z'n arm, hè?"

„Ja," zei Rico. „Hij is gevallen."

Hij ging naar de deuropening en staarde Baretti na totdat hij uit het gezicht was verdwenen.

Vijf weken verliepen er. Larssen kwam terug uit Denemarken, betaalde Rico de ezels die hij had gevangen en ging weer op de boot om ze te verkopen. Rico ging opnieuw op jacht.

Toen hij op een avond thuiskwam, was Enzo als gewoonlijk met de krant bezig.

„Dag, Rico," zei hij. „Is het je gelukt, vandaag?"

„Ik heb er twee gevangen, vader," zei Rico. „Met moeite. . ."

Enzo Spezzati liet zijn krant zakken. „Zonder moeite is nog nooit iemand rijk geworden," zei hij. „Zeg, Rico, ze hebben die man ook te pakken, je weet wel, die een tijd geleden in Citagno iemand heeft gestoken. Hij heeft zichzelf aangegeven."

Rico's hart bonsde. „O," zei hij. „Hoeveel heeft hij gekregen?"

„Anderhalf jaar maar," antwoordde Enzo Spezzati. „Hij is er met een koopje afgekomen, als je 't mij vraagt."

Anderhalf jaar. Dat was anderhalf maal tweeënvijftig weken, en elke week vijfduizend frank... dat was. . . Nou, dat zou hij wel zien. . .

„Ja," zei hij, „dat is zeker een koopje. Ik eh. . . ik geloof dat ik er vanavond nog maar een uurtje op uit ga, vader. Het is nog lang genoeg licht."

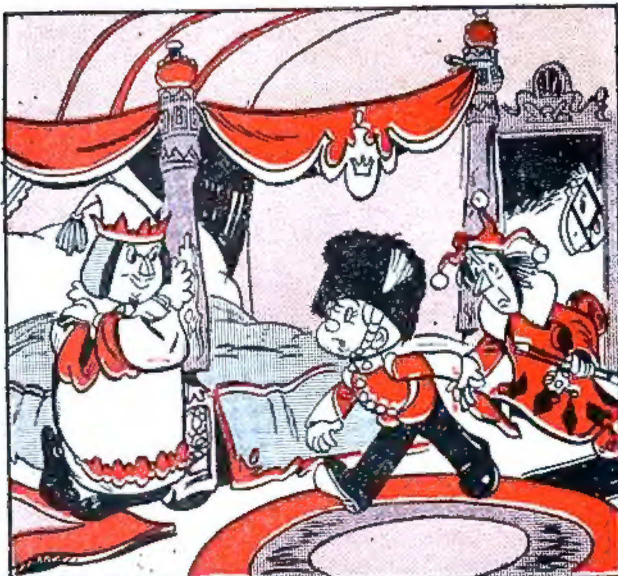
Hij ging naar zijn moeder om brood te vragen. Want met brood ving je ze veel makkelijker, dat wist hij nu wel.

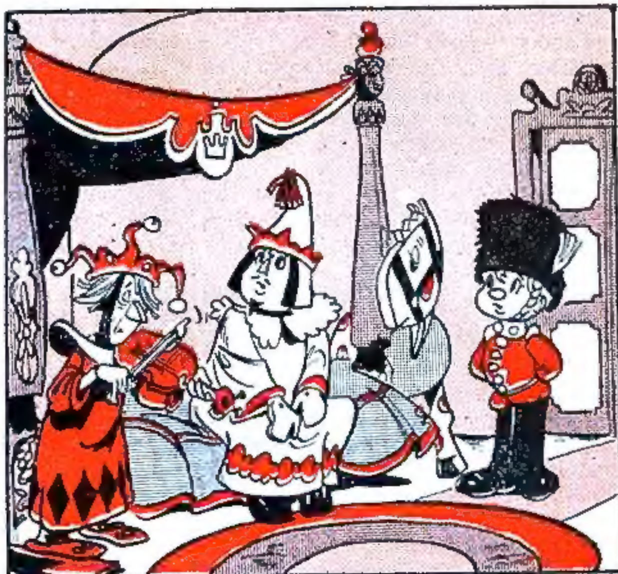
Enzo keek hem na door het raam.

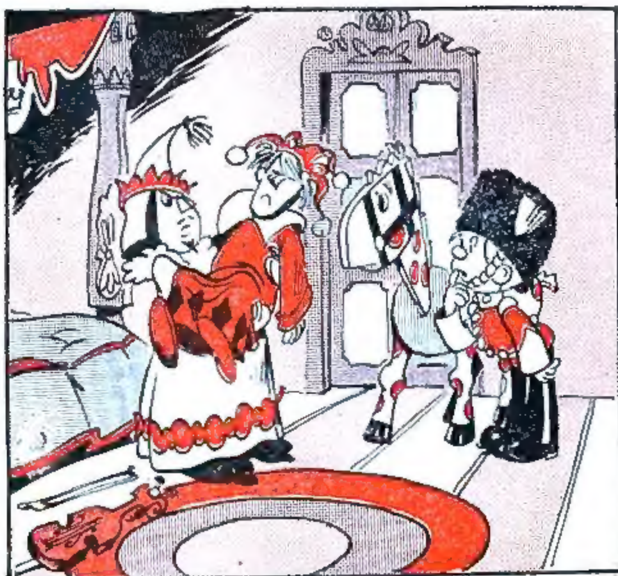
SPELEND*

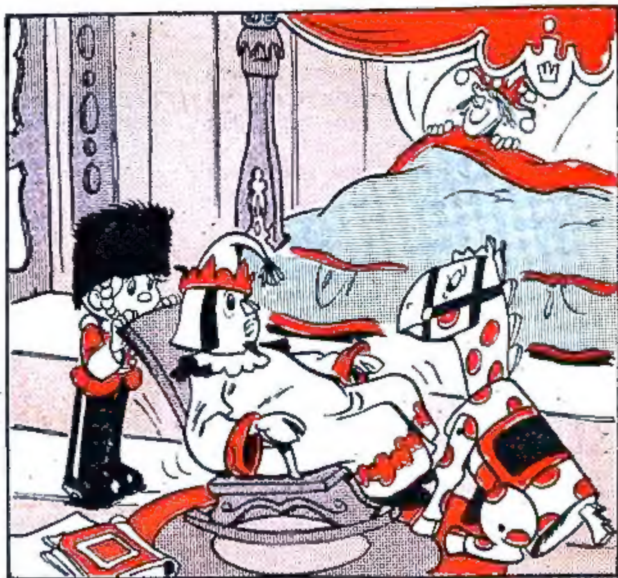
Het was nacht, maar de koning van Speelgoedland kon niet slapen. Iedereen had al geprobeerd om de koning in slaap te krijgen, maar niets hielp. Toen, opeens, kwam Tommie de speelgoedsoldaat de slaapkamer van de koning binnenstormen met Minko de minstreel aan zijn hand.

„Minko zal een slaapliedje voor u spelen, majesteit," zei Tommie, „daar vallen mensen altijd van in slaap." Tommie en Batty luisterden toen Minko begon te spelen. Nu krijgt hij vast wel slaap, dacht Tommie, die zelf al begon te geeuwen. Batty's ogen prikten ook.

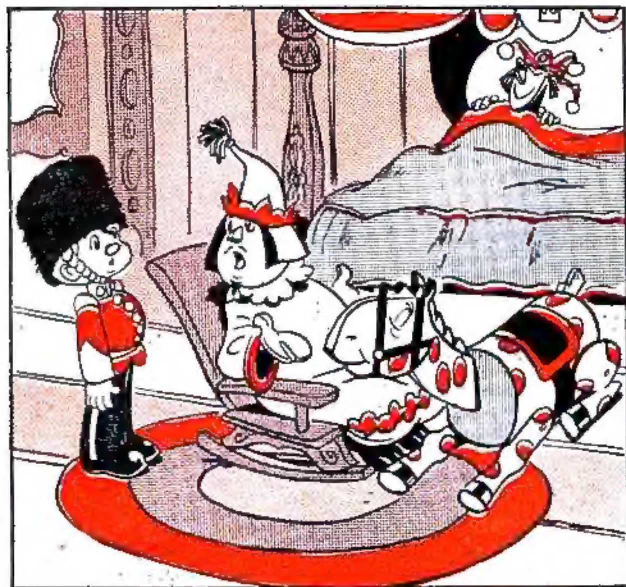
Tommie had gelijk, toen hij beweerde dat mensen van slaapliedjes slaperig werden. Alleen, er klopte iets niet. Minko werd zelf slaperig en dat maakte de koning boos. „Ik moet slaperig worden, jij niet," zei hij, terwijl hij Minko boos oppakte, die al half ingedut was.

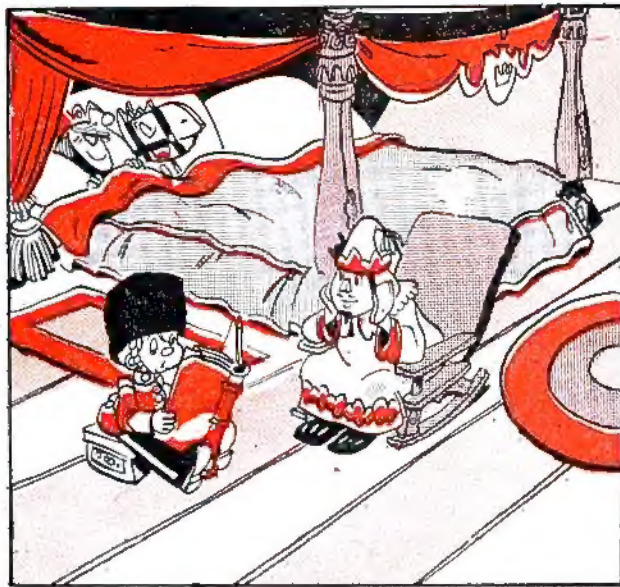
Toen ze Minko heerlijk ondergestopt hadden in het bed van de koning, bedacht Tommie iets anders. „Baby's vallen altijd in slaap als men ze wiegt," zei hij, „misschien helpt het u ook." De koning ging toen in zijn schommelstoel zitten en Tommie begon hem te schommelen.

SPEELGOED

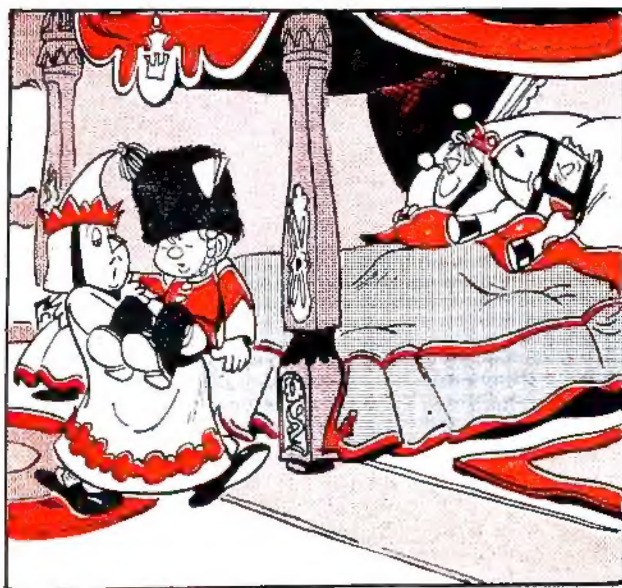

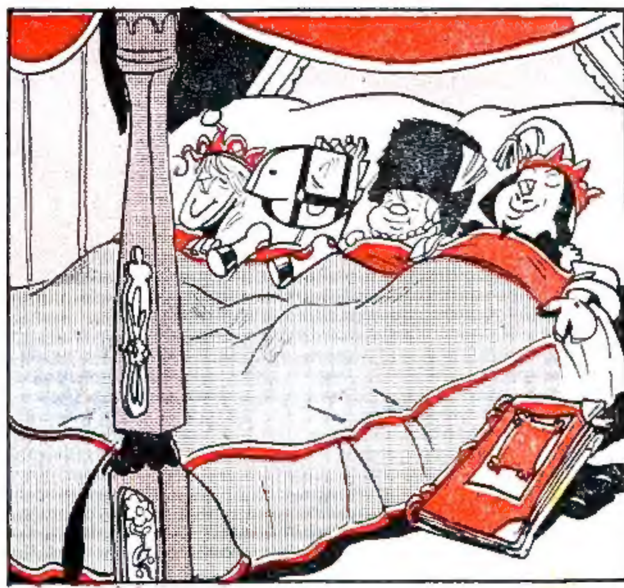
„Suja, suja, koninkje, ik zie al dat u gaapt, nog eventjes zal ik u schommelen en dan denk ik dat ons koninkje slaapt," zong Tommie zachtjes, steeds ijverig schommelend. Het hielp wel, alleen . . . , nu viel Batty in slaap! Met zijn hoofd op de knieën van de koning.

„Wat jammer," zuchtte Tommie. „'t Is wat moois," mopperde de koning. „Iedereen laat je in slaap vallen, behalve mij." Toen de koning Batty in bed had gelegd naast Minko, pakte Tommie zijn boek met vertellingen. Hij begon de koning sprookjes voor te lezen.

„Er leefde eens heel lang geleden een prinsesje," begon Tommie, „dat wel honderd jaren sliep omdat . . ." Opeens hield Tommie op. „Hoe kwam dat?" vroeg de koning. Maar hij kreeg geen antwoord. „Nu is Tommie ook nog in slaap gevallen," zuchtte de koning verdrietig.

De koning legde Tommie in bed naast Minko en Batty. „Ik geloof dat ik nooit meer kan slapen," mopperde hij. Maar van het naar bed brengen was hij zo moe geworden, dat hij ook naar bed ging. En eer hij zichzelf welterusten kon wensen, sliep hij al.

XII

DOOR ELISABETH BERESFORD

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: *Vicky en Peter Lofts logeren bij hun oom en tante in Londen, dicht bij de televisiestudio. Zij willen handtekeningen verzamelen om ze te verkopen en dan een loopmachine te kopen voor hun broer David, die kinderverlamming heeft gehad. Hun vriendje Jim doet hetzelfde voor een buurmeisje, Gappy. Zij raken hun handtekeningenboek echter kwijt en vermoeden dat de humorist Fred Fun het gestolen heeft en daarna verkocht aan Al Mead, een theateragent. Tot hun verbazing worden zij door hem aangenomen als figuranten in de televisiestudio. Voor de opnamen in de openlucht gaan zij allen naar Tullington Castle, waar zij samen met Jane Willoughby, die er met haar grootmoeder woont, een geheime gang ontdekken en daar een kist met oude boeken vinden. Jane vertelt hun over een diefstal van sieraden bij haar in de buurt, waarin Fred Fun betrokken schijnt te zijn.*

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

TWAALFDE HOOFDSTUK

Gappy

Peter en Vicky waren 's avonds zo moe, dat zij, behalve dat zij nog een afspraak maakten met Jim om hem de volgende morgen om tien uur te ontmoeten, niet meer in staat waren zich om de toekomst te bekommeren. Tante Betty wachtte hen op met warm eten en nadat zij bij stukjes en beetjes wat van hun avonturen verteld hadden, gingen zij naar bed en waren binnen een paar minuten alles vergeten.

De volgende morgen was de stemming aan het ontbijt erg bedrukt. Zij voelden zich terneergeslagen na alle spanning van de vorige dag en nu stonden zij weer voor het probleem om nieuwe handtekeningen te verzamelen. Hoe moest hun dat gelukken, als ome Bert hen steeds wegstuurde?

„Denk jij dat Al Mead ander werk voor ons zou hebben?" vroeg Vicky aan Peter, toen zij op weg waren naar Jim.

„Ik denk het niet," zei Peter neerslachtig. „Je weet dat we ons vorige werk onder valse voorwendsels gekregen hebben. We zouden het nog eens kunnen proberen. O, kijk, daar is Jim." Jim kwam hun lachend tegemoet.

„Wat een stel lange gezichten," zei hij. „Ik zal jullie wat vertellen — ik had gedacht, dat jullie misschien wel met mij mee konden gaan om Gappy op te zoeken. Per slot van rekening hebben jullie haar nog nooit gezien en wij doen voor haar alle moeite."

Vicky en Peter waren het er direct mee eens; en omdat zij Londen niet goed kenden, waren zij al spoedig de weg kwijt, toen Jim hen in en uit allerlei straatjes leidde naar Gappy's huis.

„Daar is zij," zei Jim, toen zij een nauwe straat insloegen en hij liep hard vooruit, naar een klein meisje toe, dat in een soort stoel op wielen zat. Gappy glimlachte een beetje verlegen tegen hen. Zij had krullend, zwart haar, grote grijze ogen en een grote opening tussen haar voortanden.

„Hallo," zei ze. „Jim heeft me verteld van alle fijne dingen, die jullie gisteren gedaan hebben. Is het niet leuk dat ik jullie broertje David ken? Hij was nog niet zo lang in het ziekenhuis toen ik er wegging."

„Wanneer ben je naar Pondike gegaan?" vroeg Peter.

„In het begin van de zomer," antwoordde Gappy. „Ze hebben er een hele massa poliokinderen. Ik was nog nooit buiten op het platteland geweest en ik vond het heerlijk. Speciaal toen ik mijn rolstoel kreeg. Toen ging ik altijd overal heen — het hele ziekenhuis door en niemand vond het erg. Zo heb ik David ook ontmoet."

„Voelde David zich erg ongelukkig?" vroeg Vicky een beetje benepen.

„In het begin was hij een beetje verlegen," zei Gappy. „Maar ik heb toen een leuke, gemakkelijke puzzel voor hem gevonden en die deden we samen en daarna ging het veel beter."

„Ik moet een kaart aan David sturen," zei Vicky. „Heb je een boodschap voor hem?"

„Doe hem de groeten," zei Gappy lachend.

„We willen geld verdienen door ons autogrammenalbum te verkopen en dan een loopmachine voor hem kopen."

„Wat gebeurt daar aan het eind van de straat?" zei Gappy plotseling. „Kijk eens wat een mensen! Laten we gaan kijken."

Vóórdat zij haar konden tegenhouden, had zij haar rolstoel in beweging gezet en reed ze over het trottoir naar de plek, waar een hele groep mensen bij elkaar stond. Toen zij dichterbij kwamen, hoorden zij een man tegen een ander zeggen:

„Hoe is het mogelijk, en dat op klaarlichte dag. Wat een brutaliteit!"

„Wat is er op klaarlichte dag gebeurd?" vroeg Jim nieuwsgierig.

„Een roofoverval, jongeman," zei de man. „Ik heb het zelf gezien. De jongeman, die de salarissen naar de fabriek daar brengt, zou juist naar binnen gaan, toen er een auto stopte. Er kwamen twee kerels uit, zij sloegen hem op zijn hoofd en gingen er met de tas vandoor. Ze namen alle salarissen mee, voordat iemand goed wist wat er gebeurde."

Ze konden de jongeman, die blijkbaar juist bijkwam, op het trottoir zien liggen; hij ging langzaam overeind zitten, terwijl hij voorzichtig zijn hoofd betastte. Een oudere vrouw boog zich over hem heen en bood hem haar zakdoek aan voor een snee boven zijn oog. Hij bette de wond ermee en keek verwonderd naar de kring omstanders.

„Wat is er gebeurd?' vroeg hij. „Wie heeft me geslagen? Waar is het geld?" Hij strompelde overeind en begon zijn tas te zoeken. De menigte groeide inmiddels snel aan en verschillende mensen zeiden tegen elkaar:

„Niet te geloven." Een grote zware man zei:

„Dat geld ben je kwijt, maar maak je er niet te dik over, je had geen schijn van kans. Ah, daar is de politie."

Inderdaad klonk het geluid van de sirene van een politieauto en een ogenblik later opende de menigte zich om twee agenten door te laten, die zich een weg baanden naar het midden van de kring. De directeur van de fabriek verscheen aan de deur. Hij zag er erg ontdaan uit en praatte handenwringend aan één stuk door terwijl de jongeman nog steeds versuft stond te kijken. Gappy was degene, die het eerst weer actief werd. Ze trok als een bezetene aan Jims kleren en toen hij zich eindelijk kon losrukken van het schouwspel, zag hij Gappy van opwinding op en neer wippen in haar rolstoel

„Jim, Jim, Jim," fluisterde ze heftig.

„Wat is er?" vroeg hij. „Au!" Gappy had hem bij zijn oor gepakt, toen hij zich over haar heen boog, en trok zijn hoofd naar beneden. „Ik heb hem gezien," siste ze in zijn oor, zo hard dat hij met een ruk zijn hoofd terugtrok

„Ja, natuurlijk heb je hem gezien," zei Jim, met zijn hoofd schuddend om het suizen in zijn oor kwijt te raken. „We hebben hem toch allemaal gezien."

„Dié man bedoel ik niet," fluisterde Gappy, helemaal overstuur van inspanning en opwinding. „Ik bedoel de man die het geld gestolen heeft!"

„Wat?" Jim maakte een luchtsprong van verbazing, toen het tot hem doordrong, wat Gappy hem net verteld had. Peter en Vicky, die zijn stem hoorden, draaiden zich ook om en bogen zich naar Gappy. Met hun vieren vormden ze een kringetje, waarin druk gefluisterd werd. Gappy vertelde hijgend van opwinding wat ze gezien had.

„Julie weten, dat ik hier het eerst was. Nou, ik kon niet direct zien wat er gebeurd was, omdat ik niet lang genoeg ben, dus keek ik maar even rond om te ontdekken, of ik misschien ergens anders beter kon zien. Toen ik mij omdraaide, zag ik de auto stoppen en die twee mannen eruit komen en toen gingen ze in een grote verhuiswagen zitten, die dáár in die zijstraat geparkeerd stond. Toen reden ze weg.'

De anderen keken haar een beetje ongelovig aan. „Ik geloof wel dat het waar is, wat je daar zegt," zei Peter beleefd. „Maar ik zie niet in waarom ze dat zouden doen."

„Maar ik wel," zei Vicky. „Ze zijn natuurlijk bang dat iemand het nummer van hun auto gezien heeft en daarom hebben ze die verhuiswagen klaargezet om ermee te vluchten."

„Ik begrijp het,' zei Peter. „En natuurlijk zal niemand op het idee komen in een gewone verhuiswagen naar straatrovers te zoeken. Zeg, Gappy, je moet het meteen aan de politie vertellen. Wat was het nummer van die verhuiswagen?"

„44GM44," zei Gappy trots, „en de naam van de firma was Doneright & Co., maar er stond geen adres op."

„Kom," zei Jim, „laten wij naar de politie gaan"

Hij draaide zich om, maar terwijl zij met hun vieren hadden staan fluisteren, waren de jongeman, de agenten, de wagen en de fabrieks-

„Wat gebeurt daar aan het eind van de straat?" zei Gappy plotseling.

directeur verdwenen. Zelfs de menigte had zich verspreid behalve twee oude mannen, die nog steeds hoofdschuddend het avontuur bespraken.

„Neem me niet kwalijk," zei Peter, „maar weet u waar de politie heen is?"

„Achter die auto aan, natuurlijk," zei de ene oude man. „Ze krijgen hem vast. Een jongedame had het nummer opgenomen." En langzaam liepen de oudjes weg.

„Kom, we gaan," zei Jim. „We kunnen beter direct op zoek gaan naar een agent."

„Nee, je moet 999 bellen," zei Peter.

Dus gingen ze op zoek naar een telefooncel. Natuurlijk was er, nu ze er een nodig hadden, nergens een te vinden en ze waren juist van plan bij een huis aan te bellen, toen Gappy schor van opwinding zei:

„. . . de stoel gleed uit mijn vingers."

„Daar is ie — daar is de verhuiswagen." Zij draaiden zich met een ruk om en keken waarheen zij wees. En daar stond inderdaad in een zijstraat bij een pakhuis een groene verhuiswagen geparkeerd, met de naam Doneright op de zijkant geschilderd.

„Weet je het zeker?" vroeg Peter.

„Natuurlijk weet ik het zeker," zei Gappy.

Ze ging er met zo'n vaart vandoor, dat de anderen moesten rennen om haar in te halen. De verhuiswagen scheen leeg te zijn, dus liepen ze ernaar toe om hem eens goed te bekijken. Jim hield de ramen aan de overzijde van het pakhuis in het oog. Zo ver hij kon zien, was er niemand die op hen lette, maar niettemin voelde hij zich niet op zijn gemak. Toch, dacht hij bij zichzelf, zelfs als er iemand naar buiten komt, kan hij ons niet in verband brengen met de overval; we zijn voor hem niet meer dan een paar nieuwsgierige kinderen.

„Kom," fluisterde Vicky. „Waarom blijven jullie daar rondhangen?"

„Blijf jij op de uitkijk staan," zei Jim. „Ze kunnen ieder ogenblik terugkomen. Ik denk dat we maar het beste de dichtstbijzijnde winkel binnen kunnen gaan en vragen of wij hun telefoon mogen gebruiken. Kom mee, hier kunnen we toch niets doen."

Maar Gappy had avontuur geroken, en het voorstel van Jim vond ze een flauwe oplossing voor het probleem. Ze trok zich daarom niets aan van zijn raad en rolde haar stoel eenvoudig recht-toe recht-aan naar de achterkant van de verhuiswagen. Ze stak haar hand uit en probeerde de deuren, maar die waren goed afgesloten, zodat haar pogingen geen enkel succes hadden. Zij was echter niet meer te houden, zo had de lust tot avontuur haar te pakken. Ze rammelde naar hartelust aan de deuren. De drie anderen, die door het raampje van de kabine naar binnen hadden staan gluren, sprongen verschrikt op, alsof ze gestoken waren, en kwamen met een vaart naar de achterkant van de wagen gerend om haar te zeggen zich rustig te houden. Het volgende ogenblik bleven ze als verstijfd staan, want zij hoorden de deuren van het pakhuis opengaan. Als zij wegrenden, zouden zij zich verraden. Er bleef hun niets anders over dan achter de verhuiswagen weg te kruipen. Ze hoorden voetstappen de straat oversteken en toen stapte een man, die zachtjes floot, in de kabine van de wagen, nadat hij deze met een sleutel had geopend. Als hij eens achteruit reed? Ze hadden alle vier dezelfde gedachte en bereidden zich voor om onmiddellijk op de vlucht te slaan, terwijl Peter de achterkant van Gappy's rolstoel greep. De motor sloeg aan en de wagen reed langzaam vooruit weg.

„Ja!" fluisterde Jim. „Rennen, zo hard je kunt.

Zij draaiden zich om, maar terwijl zij dit deden, trapte Peter op een losse steen en gleed uit. Hij verloor zijn evenwicht en viel voorover. Jim en Vicky waren al halverwege de straat en merkten niets. Toen zij weer betrekkelijk veilig waren en een kleine vijftig meter van het pakhuis verwijderd waren, stonden zij stil om te kijken waar de anderen bleven. Het was een vreemd schouwspel dat zij zagen, want daar zat Peter, midden op de weg die naar het pakhuis leidde, met een pijnlijk gezicht zijn enkel te wrijven. Jim en Vicky keken elkaar aan en haastten zich terug naar Peter.

„Peter! Wat is er aan de hand? Ben je overreden?" vroeg Vicky, met een bleek gezicht naast haar broer knielend

„Nee, nee, ik geloof, dat het wel gaat," zei Peter, die nogal bleek zag. „Ik ben alleen maar gevallen. Het doet een beetje pijn, maar dat hindert niet. Hoe is het met Gappy?"

„Gappy?" riepen de anderen uit, die haar een ogenblik geheel vergeten hadden. Ze keken links en rechts, maar de weg was verlaten — er was geen rolstoel te zien

„Ze is er niet," zei Peter. „Het is allemaal mijn schuld, wat vreselijk!"

„Maar waar is ze dan?" vroeg Jim.

Zonder een woord te zeggen wees Peter naar het pakhuis.

„Ik heb haar losgelaten," zei hij, „de stoel gleed uit mijn vingers."

Terwijl hij sprak, zagen zij een glimp van Gappy's rolstoel met een vaart in de duisternis van het pakhuis verdwijnen. Even later werden de deuren met een slag dichtgegooid en stonden zij elkaar wanhopig aan te kijken, terwijl ze hoorden hoe aan de binnenkant de grendels op de deuren geschoven werden

DERTIENDE HOOFDSTUK

Gappy verdwijnt

Op het moment dat Peter Gappy's stoel losliet en deze de helling begon af te rollen, besloot zij de verhuiswagen achterna te gaan. Zonder de moeite te nemen om te kijken of de anderen het zagen of niet, zette zij de wielen flink aan. Ze was absoluut niet bang, integendeel, ze was buiten-

gewoon blij om deze onverwachte gang van zaken. Haar leven was vaak een beetje eentonig en Gappy vond, dat het nu haar beurt was om als het mogelijk was een paar avonturen te beleven. Ze was beslist niet van plan haar kansen voorbij te laten gaan. Handig stuurde zij haar rolstoel precies achter de verhuiswagen aan. Gelukkig was het donker binnen en haar rolstoel was zo klein, dat niemand hem opmerkte, bovendien maakte zij op haar rubberwielen geen geluid. Zij ontdekte een stapel zakken in een hoek en reed er zo snel mogelijk heen. Het leek haast onmogelijk dat niemand haar zou ontdekken, maar toen ze met kloppend hart de zakken bereikte, wees niets erop, dat ze gezien was. Gappy haalde diep adem en toen, heel, heel voorzichtig draaide zij haar stoel zó, dat zij om de hoek kon gluren naar wat er gebeurde.

Er waren twee mannen in het pakhuis, dat vol stond met allerlei soorten auto's, vrachtwagens, reserveonderdelen en twee grote aanhangwagens. Ze waren alle in een donkergroene kleur geschilderd en zij zagen er vaag bekend uit. Gappy probeerde zich te herinneren, waar zij ze eerder gezien had. De twee mannen spraken niet, maar maakten de achterkant van de verhuiswagen open. Ze haalden er een massa draad en onderdelen en andere dingen uit, die er uit zagen als onderdelen van radiotoestellen. Gappy spande zich in om nog beter te kunnen zien. Ah, wat was dat? Een van de mannen had voorzichtig een zwarte tas naar buiten gebracht.

„De geldtas!" fluisterde Gappy in zichzelf, in haar opwinding bijna vergetend waar ze was. Zij keek ademloos toe, terwijl een van de mannen de tas wilde openmaken; maar hij was afgesloten en na een tijdje schudde hij het hoofd, zei iets tegen zijn collega en liep met de tas onder zijn arm weg. Hij ging regelrecht naar het andere eind van het pakhuis, naar een klein hokje met een glazen wand. Hij boog zich voorover en toen hij weer rechtop stond, had hij de tas niet langer onder zijn arm.

„Onder het bureau!" fluisterde Gappy, buiten zichzelf van spanning. Op datzelfde ogenblik begon er een telefoon te rinkelen met zo'n lawaai, dat zij alle drie schrokken en bijna een luchtsprong maakten.

„Ik schrik me gek van dat beroerde ding," zei een van de mannen. „Neem jij hem even aan, Ted?"

Ted was blijkbaar de man die bij het kantoortje stond, want hij nam de hoorn van de haak.

„Hallo," zei hij. „Ja, ja. Nu direct? In orde."

Hij legde de hoorn op de haak. „Dat was de baas," zei hij tegen de andere man, die juist op het punt stond de wagen af te sluiten. „Hij wil ons direct spreken."

„Is er iets mis?" vroeg de ander ongerust.

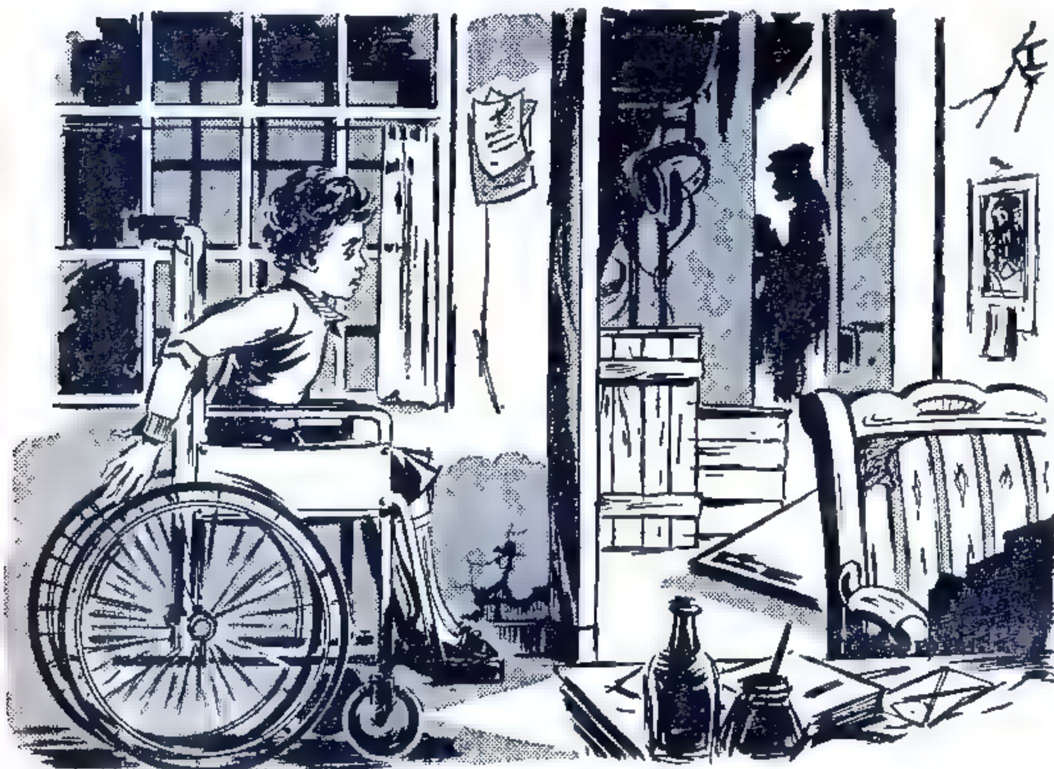
„Nee, ik denk het niet, hij zei in elk geval niet wat er aan de hand was. Ik geloof niet dat wij hem reden tot klagen hebben gegeven. Kom, laten we gaan. Je weet hoe hij is, als hij iets vlug gedaan wil hebben. We kunnen de zaak hier in ieder geval wel even achterlaten."

Samen liepen zij het pakhuis door naar een kleine deur; na vluchtig nog even rondgekeken te hebben, gingen zij naar buiten en deden de deur achter zich dicht. Gappy was alleen, haar hart bonsde zo, dat zij dacht dat het door het hele pakhuis te horen moest zijn. Een hele tijd lang verroerde zij geen vinger en zat zij in gespannen afwachting in haar stoel. Toen begon zij zich langzaam te ontspannen. Ze kwam tot een besluit en zo vlug ze kon, rolde ze haar stoel uit zijn schuilplaats. De rubberwielen maakten slechts een zacht, nauwelijks hoorbaar geluid, toen zij naar het kantoortje in de hoek reed. Haar ogen waren nu aan het schemerdonker gewend en behalve dat zij halverwege over een stuk draad reed, gebeurde er niets.

Eindelijk had ze het kantoortje bereikt! Gappy kon met haar stoel maar net door de deur — maar waar was de zwarte tas? Er stond een stok in een hoek van het kamertje, die ze pakte om ermee in het rond te prikken. Daar, in de verste hoek, lag iets...

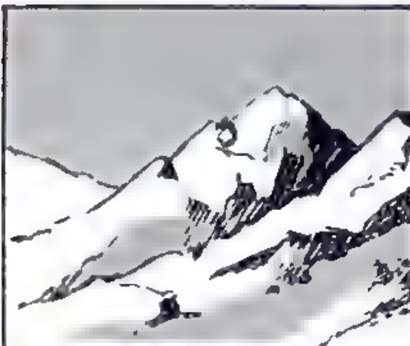
Haar tong uit haar mond van inspanning tastte Gappy met de stok in het rond, en eindelijk trok ze de tas langzaam naar zich toe. Hijgend en moe van het zware karwei trok ze hem op haar schoot en begon haar stoel achterwaarts het kantoor uit te manoeuvreren. Zij was halverwege, toen ze de stem van Ted buiten hoorde. In paniek keek ze links en rechts, maar er was nergens een plekje waar ze zich kon verschuilen behalve de verhuiswagen. De achterklep van de auto was losgemaakt en rustte op de grond. De oprit was tamelijk steil, maar Gappy had wel voor hetere vuren gestaan! Ze zette haar wielen met alle kracht aan en reed er met volle vaart op af. Op het moment dat ze de sleutel in het slot hoorde, schoot zij net op tijd, de donkere laadruimte van de verhuiswagen in.

WORDT VERVOLGD

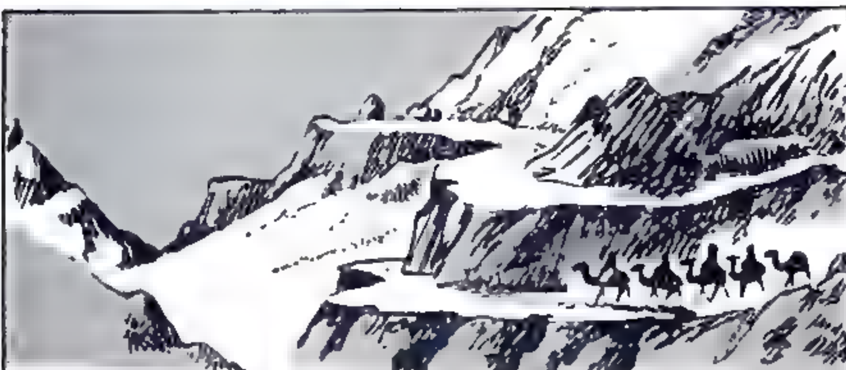

Zij was halverwege toen ze de stem van Ted buiten hoorde.

Captain
JOKER

IN HET KALE, BERGACHTIGE LAND BIJ DE OLIEBRONNEN WAS OPPERVLAKKIG NIETS VERDACHTS TE ZIEN.

MAAR MET ZIJN KIJKER ONTDEKTE JOKER NA LANG TUREN TOCH EEN MAN TEGEN EEN VAN DE BERGHELLINGEN.

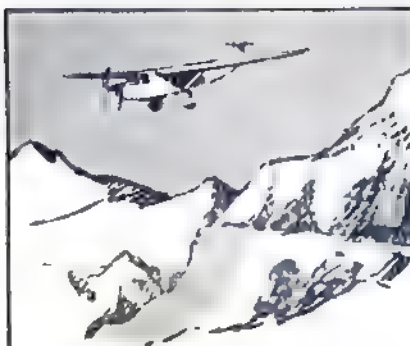

HIJ VERONDERSTELDE DAT DE MAN ALS VERKENNER VOORUIT WAS GEZONDEN. EN INDERDAAD, NIET LANG DAARNA KON HIJ EEN TROEPJE KAMEELRUITERS ZIEN, DIE IN DE RICHTING VAN DE OLIEVELDEN TROKKEN.

„LATEN WIJ HET HOOFDKWARTIER OPROEPEN," STELDE JOKER VOOR. „DAN KUNNEN DE NODIGE MAATREGELEN GENOMEN WORDEN."

AAN DE HAND VAN JOKERS INLICHTINGEN VAARDIGDE DE COMMANDANT VAN DE LIJFWACHT ZIJN ORDERS UIT.

EN AL GAUW VERLIET EEN AFDELING CAVALERIE DE STAD

DE RUITERS VERMEDEN DE GROTE WEG, DOCH REDEN DWARS DOOR HET TERREIN NAAR DE OLIEVELDEN.

JOKER BLEEF INTUSSEN IN DE BUURT CIRKELEN OM DE BEWEGINGEN VAN DE OPSTANDELINGEN VOORTDUREND TE VOLGEN.

TOEN HIJ DE CAVALERIE ZAG NADEREN, LIET HIJ EEN KOKER MET INLICHTINGEN AAN EEN PARACHUTE MET EEN ROOKBOMMETJE VALLEN.

DE COMMANDANT VAN DE CAVALERIE BESTUDEERDE VLUG DE GEGEVENS EN KON NU ZIJN AANVALSPLAN OPZETTEN.

HIJ LIET ZIJN MANNEN IN EEN GROTE BOOG OPRUKKEN NAAR DE PLEK WAAR DE OPSTANDELINGEN TUSSEN DE ROTSEN VOORWAARTS GINGEN. TOEN DE KAMEELRUITERS EEN STUKJE OPEN TERRE N BEREIKTEN, ZAGEN ZIJ PLOTSELING DE CAVALERIE OP ZICH AFSTORMEN. DE AANVAL KWAM ZO ONVERHOEDS,

DICK TURPIN

SLIMME JONAS BLEEF DIE NACHT BIJ LINKE NED, NIET WETEND DAT ZIJN GOUD VLAK BIJ HEM LAG.
GELUKKIG HEBBEN ZE ONS GISTEREN IN „'T VLIEGEND HERT" NIET GEZ EN WAT WAS SIMON WEST NIJDIG!
IK ZAL HET TURPIN BETAALD ZETTEN. IK GA VANDAAG NAAR DE MARKT, EENS HOREN OF MEN WEET WAAR TURPIN UITHANGT.

HIJ TROF TOT ZIJN GROTE VREUGDE BEETLES OP DE MARKT AAN, DIE GEKOMEN WAS OM LEVENSMIDDELEN IN TE SLAAN VOOR HET KLOKKENHUIS.
HEB JE GEEN BETERE GROENTE?
ALS IK HEM ACHTERNA GA KOM IK BIJ DE DIEF EN MIJN GOUD!
1

JONAS VOLGDE BEETLES NAAR HET KLOKKENHUIS EN KLOM 'S NACHTS NAAR BINNEN. ZONDER MOEITE WRIKTE HIJ EEN RAAM OPEN EN SLOOP EEN KAMER IN
KRIJGEN ZAL IK HET, EN TURPIN OOK!

JONAS WAS DE BIBLIOTHEEK BINNENGEKOMEN EN SLOOP DOOR DE HAL. TOEN HIJ LANGS DE SCHILDERIJEN LIEP, VIEL HET MAANLICHT OP EEN PORTRET. VERLAMD VAN SCHRIK BLEEF HIJ STAAN
DIE MAN HEB IK TOEN GEDOOD. HET IS DE VADER VAN CHRIS.

DE OGEN VAN HET PORTRET SCHENEN JONAS BESCHULDIGEND AAN TE STAREN
ONGELOFELIJK! HET GELD DAT IK DIE MAN ONTROOFD HEB, IS NU OP Z'N PLAATS TERUGGEKEERD, HIER IN HUIS GEBRACHT DOOR DICK TURPIN.
2

JONAS ONTSTELDE NOG HEVIGER, TOEN HIJ UIT HET SCHEMERDUISTER EEN WITTE GEDAANTE NADERBIJ ZAG KOMEN
EEN SP... SPOOK, GA WEG, IK BEN ONSCHULDIG!

HIJ STOND TE TRILLEN OP ZIJN BENEN EN LIEP NAAR DE DEUR, ALSOF ALLE BOZE GEESTEN HEM OP ZIJN HIELEN ZATEN
LAAT ME ER UIT!

ALS HIJ NIET ZO BANG WAS GEWEEST, HAD HIJ GEZIEN DAT HET CHRIS WAS, SLAAPWANDELEND
3

DE VOLGENDE OCHTEND VERTELDE CHRIS DAT HIJ VREEMD GEDROOMD HAD.
IK DROOMDE DAT IK LANGS DE SCHILDERIJEN LIEP EN JONAS ZAG, DIE HARD WEGLIEP. ZOU IK ...?
BEN JE SLAAPWANDELAAR?
ALS HET ECHT GEBEURD IS, MOET JONAS SPOREN ACHTERGELATEN HEBBEN. BEETLES, GA EENS KIJKEN!

BEETLES VOND AL GAUW SPOREN VAN JONAS' BEZOEK...
HOE WEET HIJ DAT WE HIER ZIJN?
WIE ZOU ZIJN GOUD EIGENLIJK GESTOLEN HEBBEN? DIE VRIEND VAN HEM?
LINKE NED BEDOEL JE? WIE WEET...
4

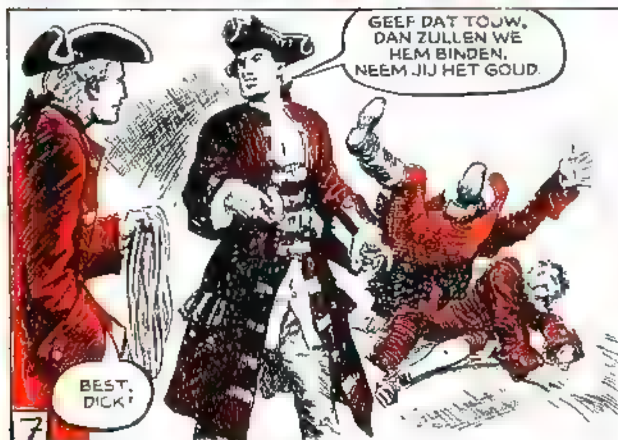

IK GA OP ONDERZOEK UIT, IK WENS NIET LANGER VALS BESCHULDIGD TE WORDEN. GA JE MEE TOM?
EN OF IK VAN DE PARTIJ BEN!

TOEN DICK EN TOM BIJ HET HUIS VAN LINKE NED KWAMEN, BRAK DAAR EEN GEWELDIGE RUZIE UIT. JONAS WAS VROEGER TERUGGEKOMEN DAN NED VERWACHT HAD EN OVERVIEL ZIJN VRIEND BIJ DE BUIT.
VERRADER! JE ZEI DAT TURPIN DE DIEF WAS!
HET IS M'N EIGEN GOUD!
5

DIEF, LEUGENAAR! JIJ HEBT ONS AFGELOERD TOEN IK HET TURPIN LIET ZIEN. DAAR ZUL JE VOOR BOETEN!
NIET DOEN, JONAS!
LAAT HEM MET RUST, JE HEBT AL GENOEG OP JE KERFSTOK.

WEG MET DAT MES EN HANDEN OMHOOG, JONAS!
BEMOEI JE ER NIET MEE, TURPIN, HET ZIJN MIJN ZAKEN!
6

TOEN JONAS NIET WILDE LUISTEREN, SPRONG DICK NAAR VOREN...
OOOO!
DIE WAS RAAK!

GEEF DAT TOUW, DAN ZULLEN WE HEM BINDEN. NEEM JIJ HET GOUD.
BEST, DICK!
7

JE STEELT MIJN GOUD, TURPIN! JULLIE ZIJN DIEVEN!
IK STEEL HET NIET, IK PAS ER ALLEEN OP TOTDAT IK WEET WAAR HET VANDAAN KOMT. ZOU CHRIS ER IETS MEE TE MAKEN HEBBEN?
HOE LINKE NED HET ALLEMAAL HEEFT KUNNEN DRAGEN, IS ME EEN RAADSEL.

DE BEIDE VRIENDEN RUGGELINGS VASTGEBONDEN ACHTERLATEND, GINGEN TOM EN DICK WEG, HET GOUD MEENEMEND...
WE ZULLEN IN DE HERBERG, WAAR DE PAARDEN STAAN, TOT DONKER WACHTEN
JA, WANT DIE TWEE SCHAVUITEN ZULLEN WEL ALARM SLAAN EN DE SCHOUT OP ONS AFSTUREN!
8

De brand wordt geblust!

DOOR M. J. BOER

Hup, Mike, nog iets hoger. Ja, zo gaat het goed. Ho, voorzichtig met mijn arm. Tjoep, ik zit erin. Bedankt!"

Met een rood gezicht keek meneer Wells Mike van boven zijn asbestpak dankbaar aan. „Ik zal blij zijn, als mijn arm uit het gips kan. Maar ik mag van geluk spreken, dat ik jou heb. Zonder jou zou ik hier niet veel kunnen uitrichten."

Mike straalde bij dit compliment. Maar hij zei heel bescheiden: „Kom nou, meneer Wells, als u mij niet had, had u wel een andere assistent gevonden. Ik wil wedden, dat er duizenden jongens te vinden zijn, die het heerlijk zouden vinden manusje-van-alles te zijn bij de wereldberoemde vuurduivel!" Al pratend was hij in zijn asbestpak gekropen.

Meneer Wells keek even peinzend in de richting van de enorme vuurzuilen, die een verschrikkelijke gloed en hitte verspreidden. In de buurt van het vuur waren arbeiders bezig met tractoren het verwrongen ijzer van de boortorens uit de grond te rukken. Andere mannen hielden hen door middel van fikse spuiten nat. Op veilige afstand stonden al enige bulldozers gereed om het terrein schoon te vegen, zodra de tractoren hun werk hadden gedaan.

„We gaan het opruimingswerk controleren, Mike. Ik denk, dat de bulldozers langzamerhand in actie moeten komen."

Samen gingen ze de zengende hitte tegemoet. Het bleek, dat Wells' vermoeden juist was. Binnen een half uur zouden de tractoren klaar zijn met het werk. Meneer Wells stuurde Mike naar de baas van de bulldozersploeg, terwijl hijzelf het terrein ging controleren.

Toen Mike bij de bulldozers kwam, werd hij op de schouder getikt. „Hallo, meneer Andersen, gaat het goed met het werk?"

Mike draaide zich om en zag een van de journalisten, die steeds om de brand heen draaiden. Daar heb je die vent ook weer, dacht hij wrevelig, die vervelende señor Vlek. Hoe de man in werkelijkheid heette, wist hij niet. Hij noemde hem echter señor Vlek, naar de grote bruine vlek die de man achter zijn linkeroor had. Van de journalisten was señor Vlek wel het nieuwsgierigst.

„Het gaat best met het werk," zei Mike knorrig. „De brand is al bijna geblust, ziet u wel?" Hij liep door. De journalist bleef echter bij hem.

„Zo," zei hij, toen hij Mike tegen de ploegbaas had horen zeggen dat de bulldozers moesten aantreden, „zo, als het terrein helemaal ontruimd is, kan het spel dus beginnen. Wat gaan jullie dan precies doen?"

Mike zuchtte. Misschien kon hij maar het best vertellen wat er ging gebeuren, dan was hij van het gezeur af.

„Meneer Wells brengt met een tractor nitroglycerine tot vlak bij de bron. Door middel van een ontstekingsapparaat wordt de springstof tot ontploffing gebracht. Het is de bedoeling, dat door de enorme kracht van de explosie een luchtledige ruimte ontstaat. De vuurzuil moet dan door gebrek aan zuurstof uitdoven."

„Zeer interessant, zeer interessant." De journalist knikte geestdriftig. „Maar vertel eens, meneer Andersen, kan die nitroglycerine niet te vroeg tot ontploffing komen door de verschrikkelijke hitte?"

Mike schudde het hoofd. „Nee. Meneer Wells heeft op de tractor een paar waterpijpen gemonteerd van een meter of vijftien. Aan de pijpen zit een grote haak. Er stroomt water door de pijpen, waardoor de springstof, die aan de haak hangt, koel wordt gehouden."

„Meneer Wells is een knap man," merkte de ander op. „Een zeer knap man. Zeg eh. . . is die springstof hier al in de buurt?"

Mike keek bevreemd naar de journalist op. „Hoezo?"

„Omdat ik het niet erg op springstof heb begrepen. Stel je voor, dat die rommel te vroeg ontploft. Dat kan toch?"

Mike haalde de schouders op. „Ik zou me daarover maar niet dik maken, als ik u was. Tenslotte is meneer Wells ook niet van gisteren! Bovendien is de loods, waar de nitroglycerine is opgeborgen, een paar honderd meter van ons kamp af. En nu adios, ik heb nog wel iets anders te doen dan te praten." Met grote stappen liep Mike terug naar het kamp.

Een half uur later arriveerde Wells in de barak, waar Mike op hem zat te wachten. Met voorzichtige vingers hielp Mike hem uit het asbestpak. „Bent u tevreden over de vorderingen?" informeerde hij.

„Ja, dat ben ik zeker. Ik hoop morgenochtend de definitieve stap te kunnen doen. We zullen dadelijk met

de bazen de ploegen voor de bewaking indelen en de helpers voor morgenmiddag zorgvuldig uitzoeken."

„Waarom laat u alles toch zo zorgvuldig bewaken?" wilde Mike weten.

„Ik neem het zekere voor het onzekere," zei Wells kort. „We weten, dat de brand is aangestoken door die señor Pereira en zijn handlangers. We weten ook, dat die kerels voor niets terugdeinzen. Ik neem daarom iedere nacht zes andere mannetjes, die mijn waterpijptractor moeten bewaken. En ik zal er vannacht twee bij de loods met de nitroglycerine zetten."

„U moet vragen of die meneer Vlek het niet zou willen doen," zei Mike lachend. „Die kerel kwam net weer aan mijn hoofd zaniken. Hij wilde weten hoe het ging met het werk. En hij vroeg of de springstof al in de buurt is, want hij is er als de dood zo bang voor."

„Een vervelend mannetje," bromde Wells. „Voor welke krant werkt hij eigenlijk?"

Mike haalde de schouders op. „Ik weet het niet. Het zal wel niet voor zo'n belangrijke krant zijn. Hij maakt tenminste niet zo'n erg snuggere indruk."

Opeens vloog de deur van de barak open. Señor Pilasso, de directeur van de oliemaatschappij, struikelde naar binnen. Zijn gezicht was spierwit en zijn ogen rolden wild in zijn hoofd.

„Die sufferds," schreeuwde hij, „en dat komen ze nú pas vertellen. Hoe durven ze! En dat ze hem nog steeds niet te pakken hebben." Hijgend plofte hij op een stoel neer en keek meneer Wells en Mike aan, alsof hij een instemmend antwoord verwachtte.

„Waar heb je het in vredesnaam over, amigo?" vroeg de oude vuurduivel tenslotte verbaasd. „Je hebt toch niet gedroomd?"

„Gedroomd?" Señor Pilasso lachte schamper. „Ik wou dat het waar was! Zo'n stomme gevangenisbewaker heeft die kerel, die Pereira, verleden week laten ontsnappen. Hij zal er wel zwaar voor betaald zijn. Ze zijn van de politie dag en nacht in touw geweest om die brandstichter te vinden. Maar hij loopt nog op vrije voeten. Wie weet, wat de kerel in zijn schild voert!"

„Ja, wie weet," echode Mike.

Meneer Wells trommelde met zijn vingers op de houten tafel. Hij keek grimmig. „Da's niet zulk goed nieuws," zei hij toen. „Ik acht het niet uitgesloten, dat hij weer zal proberen ons in de wielen te rijden. Misschien loopt hij hier wel in de buurt rond. Hoe zag hij er eigenlijk uit?"

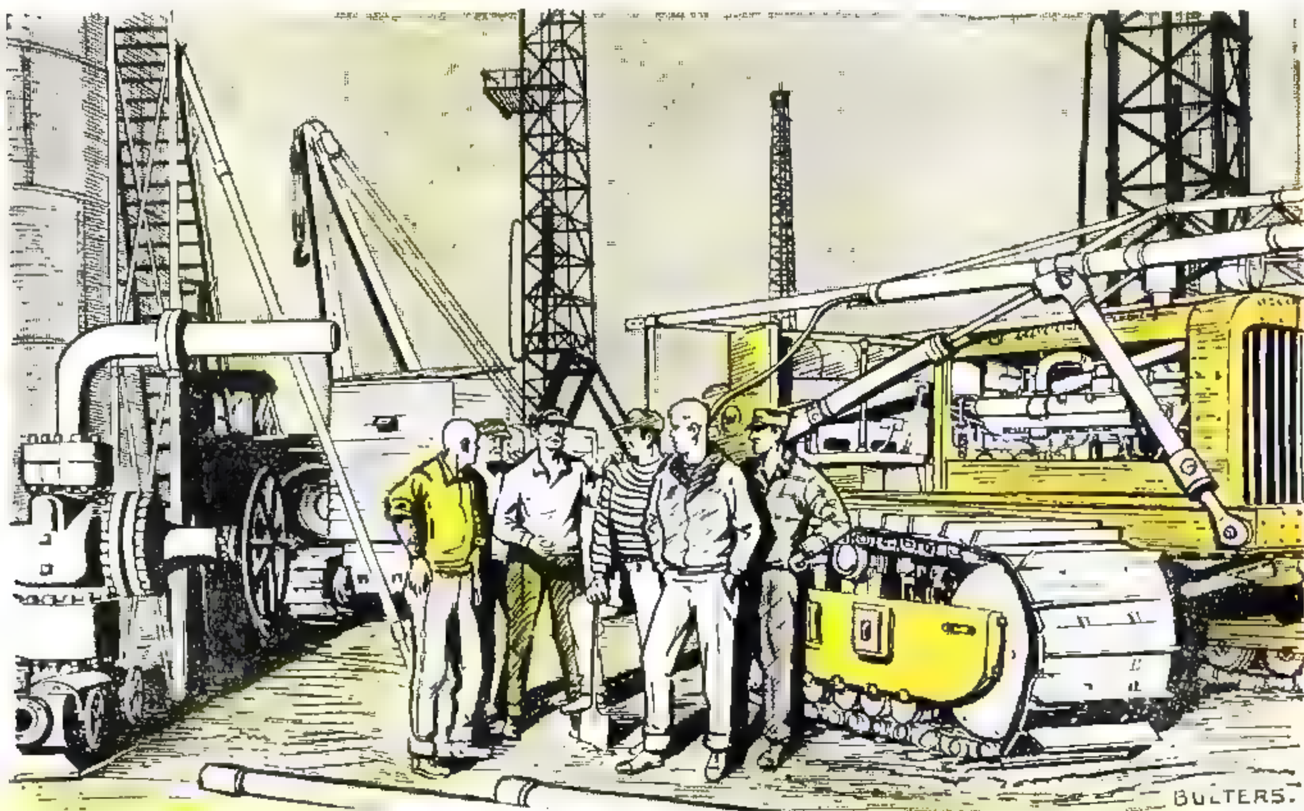
Señor Pilasso trok de schouders op. „Hij had niets bijzonders. Een donkere man van normale afmeting met een klein snorretje. Zulke types zie je hier bij tientallen."

De vuurduivel en Mike knikten. Ja, zulke types zag je bij tientallen, als je op het terrein liep.

„Ik moet de toestand voor morgen gaan opnemen," zei Wells. „Gaan jullie mee?"

Met z'n drieën wandelden ze de deur uit. „'ns Even kijken," zei Wells na een poosje. „Hier moet die man met zijn ontstekingsapparaat komen te zitten. Mike, sla een stok in de grond. Het is jouw taak die man morgen naar zijn plaats te brengen. En dan laat je dadelijk door een ploeg de leiding leggen naar de plaats, waar de nitroglycerine tot ontploffing moet worden gebracht. Denk erom, het laatste deel van het werk volg je uit de verte. Ik wil je geen enkel risico laten lopen. Zo, en nu onze eigen basis. Die moet dáár komen." Wells wees in de verte. „Kom maar mee." Ze liepen in de richting, die de vuurduivel had aangewezen. „Kijk," zei hij even later, „ik vertrek met mijn tractor van hier. Nadat ik de lading op de bestemde plaats heb gebracht en het contact heb aangesloten, kom ik hier terug. We geven dan aan de man bij het ontstekingsapparaat een sein, waarop hij de handel kan overhalen. Theoretisch klopt alles. Hee... wat moeten jullie hier?"

Met een boos gezicht draaide Wells zich om naar twee journalisten, die op kleine afstand van hen stonden. Een van de twee was natuurlijk weer señor Vlek.

Toen zei hij bars: „En nu aan de slag. Salvador en Jaime halen de kistjes met springstof, Sancho en Alfonso maken de geul. En jullie, Mauricio en Ignacio, betrekken de wacht."

Deze lachte vriendelijk. „Wij hadden gehoord, dat het grote werk nu spoedig gaat beginnen. Mogen wij ook weten wanneer?"

„Het grote werk is al ruim een week aan de gang!" schreeuwde Wells kwaad. „En ruim een week geleden heb ik jullie al gezegd mij niet voor de voeten te lopen. Als er iets te vertellen valt, zal ik het wel doen. Jullie hebben niet op de terreinen te komen."

„Neemt u mij niet kwalijk," mompelde de andere journalist. Señor Vlek zei niets. Hij trok alleen even de wenkbrauwen op en draaide zich toen om.

„Paal in de grond, Mike," zei Wells. „En nu valt er niets anders meer te doen dan de groepen in te delen."

Het was twee uur in de nacht. Zes mannen liepen naar de tractor met de waterpijpen, die de hoofdrol zou moeten spelen bij de blussing. „Aflossing," zei een van de mannen.

„Aflossing?" herhaalde de arbeider, die als hoofd van het ploegje was aangesteld. „Ik dacht, dat we tot morgenochtend moesten blijven staan."

„Dat dacht ik ook," zei de andere man. „Die ouwe vuurduivel schijnt ons echter voor geen dollar te vertrouwen. Wij moeten opeens de wacht overnemen."

Toen de wachtploeg verdwenen was, lachte de man even omdat zijn list was gelukt. Toen zei hij bars: „En nu aan de slag. Salvador en Jaime halen de kistjes met springstof, Sancho en Alfonso maken de geul. En jullie, Mauricio en Ignacio, betrekken de wacht. Hebben jullie je pistolen? Denk erom, mannen, je gebruikt die dingen alléén in het uiterste geval, als je bemerkt dat ons komplot is ontdekt. Mocht die gekke Amerikaanse vuurduivel deze kant uit komen, maak dan een praatje met hem. Ik zal dan een seintje geven naar Sancho en Alfonso, zodat zij dekking kunnen zoeken."

De zes mannen grinnikten. „Komt in orde baas." Meteen slopen zij weg. De baas keek hen na met een loerende blik in zijn ogen, zijn enigszins trillende handen gingen van de wapens in de broekzakken naar de punten van de grote, donkere snor. Terwijl hij probeerde de drie groepjes mannen te volgen met zijn ogen, draaide hij de punten van de snor om en om. Gonzalo en Luiz zouden de wacht bij de opslagplaats van de nitroglycerine nu wel hebben afgelost. De baas grinnikte even. Hij deed zijn vechtpet, die een diepe striem in zijn voorhoofd had gemaakt, even af en veegde met een zakdoek langs zijn warme hoofd. Toen drukte hij de pet weer over zijn haar. Het ging goed met Alfonso en Sancho; ze groeven alsof hun leven ervan afhing. Ignacio en Mauricio ijsbeerden

„Die Wells kan ook niet vermoeden, dat hij morgen met zijn vriendjes Pilasso en Mike de lucht in vliegt," grinnikte Ignacio.

ieder aan een kant van de baas heen en weer, heen en weer.

Opeens bleef Mauricio een ogenblik als een pilaar staan. Kwam daar niet iemand aan in de verte? Ja, nu zag hij het goed. „Baas," riep hij gedempt, „daar komt Wells aan."

„Blijf rustig heen en weer lopen," beet de baas hem toe. Meteen greep hij de einden van twee touwen, die om een klein paaltje half onder de tractor zaten, en begon er verwoed aan te trekken. Pas toen hij duidelijk tegenstand voelde, hield hij ermee op, maakte snel de touwen los van het paaltje en schopte ze een eind van de tractor weg. Zo, dat was dat! Als Sancho en Alfonso, die het andere einde van de touwen om hun benen hadden, nu maar goed het trekken hadden gevoeld!

Ja, daar gingen ze al. Iemand, die van niets wist, zou hen beslist niet zien. Maar de baas zag de twee gestalten duidelijk over de grond kruipen in de richting van de schuilkuilen, die ze tevoren hadden gegraven

„Buenas noches, señor," hoorde de baas Mauricio zeggen. „Komt u eens kijken of alles goed gaat?"

„Si, si," was het antwoord. „Niks bijzonders gemerkt?"

„Wel nee," riep Mauricio, „wat zou ik moeten merken? Trouwens, als ik iets verdachts gezien had, zou ik u natuurlijk gewaarschuwd hebben"

„Slapen kan altijd nog," zei Wells weer. „Ik controleer nu liever alles." Toen liep hij naar Ignacio.

Met kloppend hart zag de baas, wat er nu ging gebeuren De vuurduivel ging de wacht controleren. Er moesten zes mannen zijn en zij waren maar met z'n drieën! Hij schoot om de tractor heen en stelde zich op tussen Mauricio en Ignacio Even later kwam mister Wells voorbij.

„Niks te melden, amigo?" informeerde de Amerikaan

„Niks te melden," bromde de baas en hij ijsbeerde een paar stappen verder. Een glimlach kwam om zijn lippen, toen hij zag, dat Mauricio langzaam maar zeker naar de andere kant van de tractor liep, zijn vechtpet opzettend en een klein, kleverig snorretje in de hand houdend Mauricio had het goed begrepen. hij zou zich wéér door die vuurduivel laten controleren De baas draaide zich om en liep terug. Gelukkig, de vuurduivel was doorgelopen naar Ignacio, die een meter of veertig verder ijsbeerde. De baas draaide zich weer om en ging de richting uit waarin Mauricio was ver-

dwenen. Hij moest even contact met hem hebben.

Mauricio had wel gedacht, dat de baas hem verdere instructies wilde geven. Hij had zich daarom opgesteld opzij van de tractor.

„Mauricio!" riep de baas gedempt, terwijl hij tot z'n genoegen constateerde, dat Mauricio met vechtpet en snorretje niet meer te herkennen was. „Ga jij zo ver mogelijk de kant van Ignacio op. Dan ben jij de vierde man, die Wells ziet."

„Oké, baas," zei Mauricio en hij haastte zich weg.

Toen kon de baas op zijn gemak de plaats opzoeken, waar de vijfde man moest staan. Hij bond een zwarte lap voor zijn linkeroog en deed de vechtpet in zijn broekzak. Met een schaartje knipte hij de punten van zijn valse snor af. Ziezo, nu was hij ook een ander.

Hij hoefde niet lang te wachten. Mister Wells was kennelijk van plan zijn controletocht zo snel mogelijk te maken. „Zo," zei hij tegen de baas van het ploegje, „hier hebben we dus bewaker nummer vijf. Waar is de zesde?"

Met verdraaide stem antwoordde de baas: „Juan had vanavond kennelijk te veel gegeten. Hij kreeg er net vreselijke last van en is daarom gauw even weggegaan. Hij zal zo wel terug zijn. Als u even wacht. . ." De baas keek Wells onschuldig vragend aan.

Deze wuifde afwerend met zijn hand. „Ik ga door. Maar als de man zich ziek voelt, moet hij naar zijn barak terug en een ander op wacht sturen."

„Ik zal het zeggen," zei de baas beleefd.

Toen zette de vuurduivel zijn tocht voort. Hij stak het veld over op nog geen tien meter van de geul, die Sancho en Alfonso aan het graven waren. De baas balde zijn handen tot vuisten. Als Wells iets meer naar links ging, zou hij het graafwerk ontdekken. . .

Maar Wells ging niet naar links. Hij hield integendeel rechts aan. Hij ging de mannen bij de springstofopslagplaats controleren. De baas, die hem met spanning volgde, slaakte een zucht van verlichting. Even keek hij op zijn horloge. Salvador en Jaime moesten al met hun springlading bij de plaats zijn aangekomen, waar het ontstekingsapparaat zou worden opgesteld. Ze hadden natuurlijk de leiding naar de plek, waar de nitroglycerine tot ontploffing zou worden gebracht, al doorgesneden.

„Baas!" Ignacio stond naast hem. „Zal ik hier vast een gat maken, waar de springstof in moet? De ouwe is nu toch een eind uit de buurt." Hij wees naar de grond, precies naast de tractor.

„Ja, ga je gang," zei de baas kort. Toen ging hij weer ijsberen. Als nu dadelijk Sancho en Alfonso. . . Ai, hij sloeg met de hand tegen z'n hoofd. Hij had vergeten de touwen weer vast te maken. Vlug herstelde hij zijn verzuim. Zo, die twee kon hij weer waarschuwen als het nodig was.

Er ging een half uur voorbij. Wells was niet teruggekomen. Daar zag de baas twee figuren op hun buik in de richting van de tractor kruipen.

„Hallo, baas, daar zijn we." Alfonso en Sancho stonden hijgend voor hem. „De hele geul is klaar. Hebt u het draad voor de leiding?"

De baas dook onder de tractor en haalde daar de opgerolde leiding vandaan. „Als het klaar is, hier terugkomen."

„Die Wells kan ook niet vermoeden, dat hij morgen met z'n vriendjes Pilasso en Mike de lucht in vliegt," grinnikte Ignacio.

„Ja, Mike," herhaalde Sancho langzaam. „Het spijt me voor die jongen. Ik vind hem een geschikte knul."

„We kunnen ons niet veroorloven sentimenteel te worden, Sancho," beet de baas hem toe."

Sancho knikte. Toen ging hij achter Alfonso aan, die al bezig was de leiding in de geul te leggen. Achter Alfonso moest hij de geul dichtgooien en aanstampen. Een werkje, dat niet veel tijd in beslag zou nemen.

Een poosje later was alles klaar. Salvador, Jaime, Alfonso en Sancho kwamen op hun buik naar de tractor gekropen. Het verraderlijke werk was gedaan.

Wordt vervolgd

De drie antwoorden

Frederik de Grote, koning van Pruisen van 1740 tot 1786, had in zijn garde steeds soldaten, die niet alleen kerngezond en ijzersterk waren, maar ook een meer dan gewone lichaamslengte hadden. Deze soldaten kwamen zowel uit Pruisen als uit het buitenland.

Dienstplicht bestond in die dagen niet. Wie aan de gestelde eisen voldeed, kon zich als vrijwilliger bij de Pruisische garde aanmelden.

Zo was er eens een Fransman in dienst gekomen. Hij maakte natuurlijk het eerst kennis met zijn landgenoten. Met een van hen sloot hij al spoedig vriendschap. Deze vertelde hem dat de koning geregeld om de twee maanden inspectie kwam houden en dan de rekruten drie vragen stelde. De Fransman kende echter geen woord Duits. Doch zijn nieuwe vriend wist daar wel raad op en lichtte hem in over wat hij doen moest:

„De koning vraagt altijd eerst: Hoe oud ben je?" verklaarde de vriend. „Dan zeg je: Vierentwintig jaar, sire.

Daarna vraagt hij, hoe lang je in dienst bent, en je antwoordt: Twee maanden, sire.

Vervolgens vraagt hij, wat je liever doet: eten of vechten, en je antwoordt: Allebei, sire."

De Fransman leerde de drie antwoorden in het Duits uit het hoofd, hetgeen hem vrij veel moeite kostte. Maar na een poosje kon hij de inspectie rustig afwachten.

Op de gewone tijd arriveerde Frederik de Grote, die meestal op zijn buitenverblijf Sans-Souci nabij Potsdam vertoefde, te Berlijn in de kazerne om zijn troepen te inspecteren.

De Fransman was een beetje zenuwachtig. Hij had nog nooit met een koning gesproken en hij hoopte maar, dat hij op het gewichtige moment niet met de mond vol tanden zou staan. Vlug repeteerde hij voor zichzelf nog even het van buiten geleerde lesje. Maar helaas, Frederik stelde zijn vragen niet in de gewone volgorde.

„Hoe lang ben je in dienst?" vroeg hij.

De Fransman antwoordde prompt: „Vierentwintig jaar, sire."

De koning vroeg verwonderd: „Hoe oud ben je dan wel?"

„Twee maanden, sire."

„Wie is er nu zot, ik of jij?" vroeg de koning woedend.

„Allebei, sire," antwoordde de Fransman kalm.

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

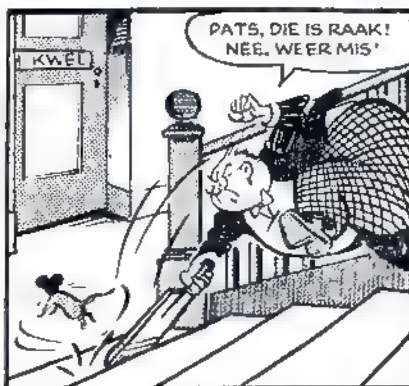

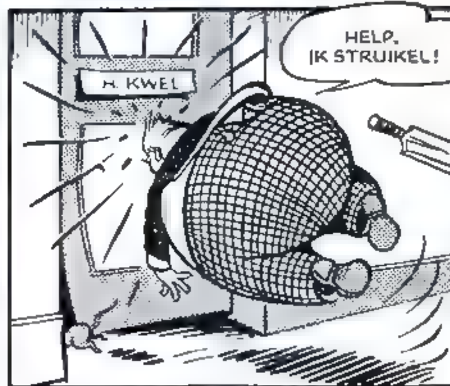

DAT HEB JIJ NATUURLIJK GEDAAN. EEN MISDADIGER DIE TERUGKEERT NAAR DE PLAATS VAN HET MISDRIJF!
IK WILDE DIE MUIS DOODSLAAN, MENEER, IK... EH

MUIZEN! WE HEBBEN HIER NOOIT MUIZEN MET EEN KAT ALS SYLVESTER.
WAT EEN BEEST!

IK ZAL JE LEREN! BUKKEN!
JA MAAR...

DAAR IS IE WEER!

STA STIL, WEES NIET ZO KLEINZERIG. OOOO...!

HELP, EEN MUIS!
PAK HEM DAN, IK DURF HET NIET!

SYLVESTER... KSST!
IK ZAL HET PROBEREN, MENEER.

IK HEB HIER EEN FLINKE STOK BIJ DE HAND
GOED ZO, LET GOED OP OF JE HEM ZIET.

HOU DE STOK KLAAR, BILLIE, IK ZAL ROEPEN ALS IK HEM ZIE.
BEST, MENEER!

HUUUU!
NIET ZO GILLEN, MENEER, DAN SCHRIKT DE MUIS!

HET LIJKT WEL DE RATTENVANGER VAN HAMELN!
SYLVESTER, LAAT ME LOS!

MENEER KWEL ZAL HET NU WEL GELOVEN VAN DE MUIZEN IN DE PROVISIEKAST.

Voor een simpel stukje koper

Des middags was het gebeurd. Michael Tellings, de jongste goudzoeker van de streek nog wel, had warempel een kanjer van een goudbrok gevonden, een goudklont groot genoeg om er je leven lang van te kunnen leven. Het gebeurde had onder de goudzoekers van de Jeff-Elsgronden grote beroering verwekt; eigenlijk was bij hen allen even een verraderlijke hebzucht ontvlamd. Kidd Suid en Philip Dark, een paar ongunstige klanten uit de prairies, hadden er geen weerstand aan kunnen bieden en met een verhit hoofd vol stille plannen waren ze naar huis gegaan. Daar, omringd door de armoede in hun hut, hadden ze het plan nog eens overwogen en nu stond het vast. Die Michael Tellings zou niet lang plezier van zijn rijke vondst beleven...

„Vanavond nog," mompelde Kidd Suid, „moeten we dat brokkie in handen zien te krijgen."

„Ik doe mee..." antwoordde Philip Dark en daarna liep het tweetal met hun handen in de zakken in het vertrekje heen en weer, ongeduldig en opgewonden.

Toen de duisternis over de wijde velden was dichtgetrokken, begaven de mannen zich naar hun paarden. Zwijgend klommen ze in het zadel en in snelle galop verdween het tweetal in het duister van het land. Het was een pracht van een avond voor hun doel; geen maneschijn, niet koud en geen ziertje tegenwind. Daardoor verliep de rit nog sneller dan zij hadden berekend. Want daar ginder al, misschien een paar honderd meter verderop, was opeens de stumperige woonkeet van Michael Tellings te zien. Het houten bouwsel was tegen de rechte helling van een lage heuvel opgetrokken. In de verre omtrek was geen enkele andere gouddelverswoning te ontdekken. Neen, in deze omgeving was het zo moeilijk niet om een goede slag te slaan.

Kidd en Philip hielden hun paarden nu in, sprongen in het zand en zochten een bosje hoog opgeschoten struiken op. Daar werden de paarden veilig verstopt in de schaduw van de takken en grote, dorre bladeren.

En nu naar Michael Tellings! Loerend en scherp luisterend slopen de kerels naar de wankele hut die maar een enkel venstertje van stokoud, schemerig groen glas bezat. Philip Dark bereikte het huisje het eerst en keek door het raampje naar binnen. Michael zat in het schamele licht van een olielamp met gebarsten kap zijn jasje te stoppen. De droge modder, waarin hij jaren had gewerkt en waarin hij 's middags een nieuw leven had gevonden, korstte er nog aan. Zijn revolver hing aan een spijker aan de muur en in een hoek van het vertrek stond de gouddelversuitrusting. Het hele boeltje van grote zeven, spaden en hoge laarzen was met een touw bij elkaar gebundeld. Michael had zijn spullen al gepakt; hij was natuurlijk van plan het smkhete goudland, waar de meesten in armoede en honger werkten, te verlaten...

„Doe eens open, Michael!" begon Philip Dark opeens en hij klopte stevig op de deur. „Wij zijn het... Philip en Kidd."

Binnen was Michael opgesprongen en met een stap of wat had hij de deur bereikt.

„Wel, wel, zo laat nog..." deed hij vriendelijk. „Maar kom binnen en vertel me maar wat er aan de hand is..."

„Daar zullen we gauw mee klaar zijn!" snauwde Philip die onbehouwen brutaal naar binnen drong. „Zie je, Michael... we komen voor die prachtige kanjer goudsteen die jij vanmiddag uit de modder hebt gezift!"

Michael bleef maar goedaardig lachen. Ze maakten natuurlijk maar een ruw grapje, maar dat mocht je in dit moordende goudland, waar elk vertier ontbrak, niemand kwalijk nemen.

„Vooruit, jongens," zei hij eindelijk. „Stel je nu niet langer aan. Ga erbij zitten, dan drinken we nog een biertje, voordat ik vannacht dit gezellige land verlaat."

„Aanstellen? Het is menens!" bulderde Philip. Met zijn grote handen had hij Michael bij zijn kraag beetgegrepen en nu schudde hij hem als een goudzeef heen en weer. Daarna belandde Michael met een verfrommeld, gapend wijd gescheurde blouse in de hoek; zijn gezicht was wit geworden, hij trilde en beefde. Hij had het nu wel begrepen; de kerels méénden het dus. . .

Tellings loerde naar zijn revolver, die hij misschien met één sprong kon bereiken. . . Maar Kidd Suid had het wapen ook al gezien, stortte zich vooruit en greep ernaar. Michael zag het gebeuren, schoot van zijn plaats weg om de grijpende hand van Kidd vóór te zijn. Toen de opgewonden, geweldige kerels de wand raakten, gleed het wapen van de spijker en viel op de grond. Met een doffe klap ging het schot af. Toen de kogel zich door de tafelpoot en de deur een weg naar buiten had gebaand, had Kidd het wapen triomfantelijk in zijn hand. Michael Tellings was met spijt en verwarring geslagen.

„Vlug, vlug! Waar is het goud?" drong Philip Dark nu aan. Het plotselinge schot had hem wat zenuwachtig gemaakt. Tellings begreep dat hij het spel verloren had.

„Zet de tafel dan maar opzij en til die plank uit de vloer," stemde hij teleurgesteld toe. Philip stelde haastig een onderzoek in. Jawel, het was waar! In een kleine ruimte onder de vloer trof hij, verborgen in een doek, het kostelijke goud aan. Hij greep het, schopte de plank weer op zijn plaats. Nu moesten ze vlug-vlug maken dat ze wegkwamen. Kidd Suid had de deur al geopend, maar nu bleef hij onthutst staan. Het grote hoofd van een zwarte hengst drong naar binnen. Het dier was door de blaffende revolver van zijn baas gealarmeerd en was terstond naar de keet gedraafd. Nu hij de vreemde kerels zo jachtig zag doen, begreep het paard wat er zich had afgespeeld. Met opgetrokken lippen viel hij Kidd Suid aan. Philip, die zijn makker te hulp snelde, werd met een driftige slag van de achterbenen tegen de tafel gesmeten, zodat de olielamp seconden lang stond te bibberen.

„Schiet hem neer, Kidd," hijgde Philip pijnlijk. Daar had Kidd Suid zelf ook al aan gedacht. Hij kreeg nog een stevige hap van de paardetanden in zijn linkerarm, maar toen kreeg hij het dier onder schot. Twee schoten lieten de keet kraken en kreunen. Twee patronen drongen het paardelichaam binnen. Het dier, niet dodelijk getroffen, ging hinnikend op de vlucht. Snel trok het zich terug en verdween in het donker van de nacht.

Michael Tellings, die het gebeurde machteloos had moeten aanzien, beet spijtig op zijn lip. Met zijn eigen revolver nog wel was zijn paard, dat hem te hulp snelde, verjaagd!. . . En nu gingen ook de rovers er vandoor. Op een drafje zochten ze hun paarden op en verdwenen in de duisternis. Ze zouden nu maar naar Hellgow-City gaan, een kleine tweehonderd mijl verderop. Daar waren ze voorlopig zeker veilig voor politiespeurders, die Michael natuurlijk op hen af zou zenden. Kidds arm deed branderig pijn, de diep ingebeten wonden bleven nog maar steeds bloeden. Toen er in de onmetelijke wijdte al geen hut meer was te zien, verlieten de twee de zandweg, in de richting van rotsachtig terrein. Daar bleven geen hoefafdrukken achter en zo konden zij spoorloos ontkomen. Het was een plan van Kidd Suid en Philip stemde er graag mee in.

Ze hadden nu de tijd om rustig te bespreken hoe zij de buit te gelde zouden maken. Jawel, maar wacht eens, wat was daar opeens aan de hand? De paarden spitsten hun oren en bliezen opgewonden in hun lippen. Dat deden ze altijd als het hier of daar niet pluis was. . . Philip en Kidd dachten nu niet meer aan het goud, maar keken scherp

Twee schoten lieten de keet kraken en kreunen.

„In naam der wet gebied ik u uw paarden in te houden," gebood iemand.

om zich heen. Hun handen bleven dicht bij hun wapens, maar in de donkere nacht was nergens iets te zien. Misschien waren het de griezelig grote uilen die hier altijd rondfladderden, dacht Philip. Het was mogelijk dat de paarden, die ze beter konden zien, ervan waren geschrokken. Maar plotseling keerde Kidd Suid zich op zijn paard om en luisterde. Een rommelend geluid van iets dat snel naderbij kwam had hem gewaarschuwd.

„Het kan een kudde wilde paarden zijn," veronderstelde Philip die het nu ook gehoord had.

„Natuurlijk!" antwoordde Kidd. „Dat is het. . . Laten we wat opzij gaan, eer we onder hun hoeven worden gestampt."

Ja, dat was wel nodig! Maar eer ze hun paarden hadden aangespoord, had het vreemde geluid hen bereikt en nu doemden vier ruiters op. Kidd en Philip zagen vaag dat de vier vreemdelingen dezelfde kleren en dezelfde hoeden droegen. Waren het misschien. . . ?

„In naam der wet gebied ik u uw paarden in te houden," gebood iemand.

In naam der wet? In naam der wet? Kidd en Philip begrepen het; het moesten politiemannen zijn. Vluchten was niet meer mogelijk, nu het viertal hen had gezien. Daarom hielden ze hun paarden maar in en wachtten hun tegenstanders af. Philip Dark dacht dat het wel mee zou vallen. Misschien waren de mannen maar op controle, misschien wisten ze nog niets van de geschiedenis met Michael Tellings. . .

„Goedenacht, heren," begon een der ruiters. „Vertelt u ons eens waar u vandaan komt. . ."

„Van huis," deed Kidd Suid het woord.

„Zo!" bromde het politiehoofd. „Het bloedspoor, dat wij gevolgd hebben en dat in Michael Tellings' hut begint, heeft ons heel andere dingen verteld."

Bloedspoor? Welk bloedspoor? Philip Dark, die het goud op zijn hoofd, onder zijn hoed bij zich hield, was opeens vreselijk zenuwachtig.

„Maar wij hebben Michael Tellings niet eens gezien. . ." pruttelde hij tegen.

„Zo, laat dan de revolver maar eens zien die half uit uw broekzak naar buiten kijkt," richtte de politieman zich weer tot Kidd. Deze wilde het wapen nog verbergen, maar onder de ogen van de vier speurders was dat niet meer mogelijk. Met een wanhopige beweging gaf hij het over. Het politiehoofd rook aan de loop en daarna wees hij glimlachend op de kleine letters die aan de onderkant in de loop waren gegraveerd. Alleen zijn drie helpers hadden het gezien; ze knikten instemmend.

„Van wie is die revolver?" wilde de politieman toen weten. „Ik ruik dat er nog maar kort geleden mee is geschoten!"

„Van mij. . ." antwoordde Kidd, maar het klonk zacht en zonder overtuiging.

„Maar u hebt hem niet eerlijk gekregen," legde de ander uit. „Het wapen is van Michael Tellings. "

En met krachtige stem vervolgde hij: „Zijn naam staat onder op de loop gegraveerd. Als ik jullie was, zou ik maar bekennen dat jullie de daders zijn van de roofoverval die vanavond op Michael Tellings is gepleegd. Alle bewijzen zijn tegen jullie!"

Kidds gezicht vertrok. Hoe was dat allemaal zo gauw gegaan? Hij zocht nog naar een antwoord, maar Philip gaf de strijd al op.

„Ja-ja, wij hebben het gedaan. . ." gaf hij opeens toe. Zonder zich verder om Kidd te bekommeren lichtte hij zijn hoed en hield de man het gestolen goud voor. Kidd kreunde van woede en teleurstelling, maar er was niets meer aan te doen. .

„Dat is verstandig!" merkte de politieman rustig op, toen hij het goud in ontvangst nam. De andere ruiters waren intussen naar voren gedrongen. Gedwee moest het tweetal toelaten, dat hun kleding werd betast of er nog meer wapens in hun bezit waren. Toen nam de patrouilleleider weer het woord.

„Die Tellings was een beetje slimmer dan jullie," zei hij, terwijl hij de boeien uit zijn zadeltas viste. „In plaats van goud had hij een brokje koper onder de vloerplank verborgen. Dat hebben jullie in je hebzucht voor het echte goud aangezien en haastig meegenomen. De enorme goudbrok had Tellings in de grond achter zijn huisje verborgen. . ."

Philip en Kidd hadden met open monden geluisterd. Voor een nietig brokje koper dus gingen ze nu hun vrijheid verliezen!

„Enfin," hervatte de politieman, „komen jullie nu maar mee."

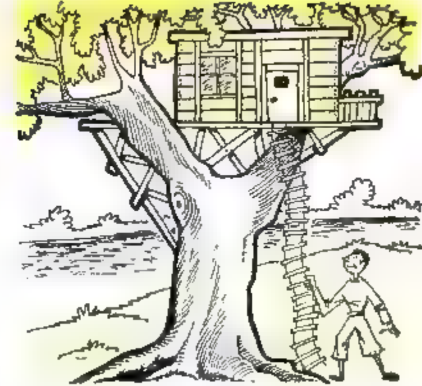
Het dichtklikken van de boeien klonk tegelijkertijd.

„Nog één vraag. . ." smeekte Kidd Suid. „Hoe kwam u er zo gauw achter dat wij Michael Tellings hadden beroofd? Zijn paard is door ons op de vlucht gejaagd. . ."

„Dat is het 'm juist," klonk het antwoord. „Het paard rende dol van schrik door het veld. Een van de politiemannen zag dat. Hij kreeg argwaan, ving het paard en toen bleek al spoedig dat er iets was gebeurd. Wij volgden het spoor van het paardebloed naar Michaels hut en daar hoorden we de hele geschiedenis. Het was toen een kleine moeite om jullie te achtervolgen, omdat de arm van Kidd ook een bloedspoor had achtergelaten. Dat is alles!"

Kidd Suid en Philip Dark zwegen toen maar. De misdaad was weer eens achterhaald. . De paarden keerden om en het zestal aanvaardde de terugtocht. De volgende dag zouden de goudzoekers van de Jeff-Elsgronden hun werk weer hervatten zonder Kidd en Philip, die nu een minder plezierige toekomst in gevangeniscellen voor de boeg hadden. Voor een simpel stukje koper. . .

S. E. D.

EEN ONGEWOON CIRCUSNUMMER

Te Verona, de hoofdstad van de gelijknamige Italiaanse provincie, had een circus zijn tenten opgeslagen. Reeds weken tevoren had het zijn komst door advertenties in de bladen en met kleurige affiches aangekondigd. De politieagent Mario Mantarro had het gelezen. Voor het circus voelde hij meer dan gewone belangstelling. De circussen, die sinds zijn kinderjaren te Verona hadden vertoefd, had hij allemaal bezocht. Ook deze keer behoorde hij op een vrije avond met twee collega's tot de bezoekers. De drie heren hadden een goede zitplaats dicht bij de piste, zodat hun niets van het programma zou kunnen ontgaan. ..

De verschillende nummers werden vlot achter elkaar afgewerkt. Het ene viel al meer in de smaak bij het publiek dan het andere. Als vijfde nummer van het programma trad de clown Pietro Bellini op, volgens de reclame iemand, die de beroemdste clowns van de wereld evenaarde. Bellini had al aanstonds daverend succes. Niet alleen door zijn potsierlijke kledij, maar ook door zijn grappen en grollen. De politieagent Mario Mantarro schaterde het uit. Zo'n koddige clown had hij nog maar zelden gezien.

Doch zijn vrolijkheid veranderde in ernst, toen hij de vreemde manier zag waarop de clown hinkte. Hij bekeek de grapjas eens nader en herkende daarop, al was de clown zwaar gegrimeerd, in de snaak een vroegere bokser, Giuseppe Armandola, die door de justitie gezocht werd.

Mantarro stapte de piste binnen en wilde de clown arresteren, maar de kerel sloeg hem tegen de grond. Een van zijn collega's, een oud-worstelaar, nam toen de clown onder handen en vloerde hem spoedig in het zaagsel. .

De toeschouwers vonden het een prachtnummer, omdat alles zo echt leek, en applaudisseerden geestdriftig, terwijl hij werd weggevoerd. Ditmaal keerde de clown echter niet terug om voor het applaus te danken. ,

EEN ZONDERLINGE WONING

Een zekere Frank Gunnell, een Engelsman, heeft zich wel een buitengewoon zonderlinge woning uitgekozen. Hij woont in een boom. Het is geen fantasie, al klinkt het ongelooflijk, doch pure werkelijkheid. In Engeland woont inderdaad een man in een boom.

Achtentwintig jaar geleden besloot Frank Gunnell het voortaan in hoger sferen te zoeken en klom hij in een bijna vijfhonderd jaar oude wilg aan de oever van de rivier de Teme in Wales.

Op een platform van ruwe balken van ongeveer zes meter lengte construeerde hij een houten hut, waarin hij sindsdien onafgebroken heeft gewoond. Zijn eigen huis op de begane grond heeft hij aan zijn vader en zijn getrouwde broer in gebruik gegeven.

„Het is een verrukkelijk leven daarboven," houdt Gunnell halsstarrig vol tegenover iedereen, die hem deze mening uit het hoofd wil praten. De man is thans zesenveertig jaar. Zijn enige vertier bestaat uit de radio, zes opgezette vogels, een hond, een kat en enkele grammofoonplaten. De radio heeft hij hard nodig. Als hij berichten over de waterstanden in Wales heeft gehoord, waarin overstroming van de Teme wordt aangekondigd, bereidt hij zich terdege voor op zijn aanstaande afzondering. Hij slaat dan voedsel in en wacht onbezorgd op de dingen, die komen zullen. Eens duurde zijn isolement ruim twee weken. Al die tijd moest hij in afzondering in zijn boom blijven. Hij vond het een van zijn gelukkigste ervaringen.

Gunnells verlangen naar het wonen in een boom stamt uit de tijd, toen hij nog als jongen uit kamperen ging. Het van de ene plaats naar de andere trekken begon hem te vervelen en daarom besloot hij zich ergens voor goed te vestigen. Zijn woning gaf hij gelijk reeds gezegd, aan zijn familie in gebruik, waarna hij het zelf hogerop zocht.

Officieel is zijn beroep schillenophaler. Daarnaast geeft hij ook kinderen uit de buurt zwemles. Hij is een verwoed zwemmer en hengelaar. In de achtentwintig jaar, dat hij boombewoner is, heeft hij niet minder dan zestien drenkelingen van een wisse verdrinkingsdood gered. Zijn inkomen vult hij verder aan door koeien en schapen te hoeden op de nabijgelegen weilanden en groenten en bloemen te kweken, die hij verkoopt aan vaste klanten.

„Ik woon volkomen naar mijn zin," verzekert Frank herhaaldelijk. „Ik zou mijn boomhut voor geen rijk gemeubileerde villa willen ruilen."

WEGENWACHT IN CHINA

In de tijd dat de enorme Chinese muur in China werd voltooid, vaardigde de keizerlijke regering ook strenge bepalingen omtrent wegen en verkeer uit. Honderden kilometers weg werden aangelegd, overal op gelijke breedte. Om de wegen in zo goed mogelijke staat te houden en het land ernaast geen schade te laten oplopen werd een bepaalde asbreedte voor alle voertuigen vastgesteld. Wachters langs de wegen hielden toezicht op de naleving van deze wet; kwamen de wielen van een voertuig buiten de vastgestelde breedte, dan werd de voerman ter plaatse gevoelig gestraft.

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

DE PRINSES DRUKTE OP EEN KNOP AAN DE VOET VAN HET STANDBEELD EN DE GEHEIME DEUR DRAAIDE OPEN NAAR DE ONDERAARDSE GANG DIE NAAR HET KASTEEL LEIDDE. DAAR VERKLEEDDE ZE ZICH ALTIJD, ALS ZE ONGEMERKT NAAR BUITEN WILDE.

DE PRINSES BEGON HAAST TE LACHEN.

PRINS ERIK EN ZIJN ADJUDANT WILDEN EEN GOEDE INDRUK OP PRINSES ANITA MAKEN. MAAR ZIJ WAS IN GEDACHTEN BIJ ELSA, HET MEISJE MET DE PRACHTIGE STEM, DAT ZO GRAAG WILDE MEEDOEN AAN HET MUZIEKFESTIVAL VAN SYLVANBERG. MAAR JUIST DIE MIDDAG WAS ELSA WANHOPIG OMDAT HAAR ENIGE MOOIE JURK GESCHROEID WAS.

NU ZE EEN PLAN HAD OM ELSA TE HELPEN, MOEST ZE VLUG MAATREGELEN TREFFEN. DE DOUAIRIÈRE VERHEUGDE ZICH OP HET MUZIEKAVONDJE. NA TAFEL TROK DE PRINSES ZICH TERUG, ZOGENAAMD OM TE RUSTEN, MAAR IN WERKELIJKHEID OM NAAR DE GEHEIME GANG TE RENNEN.

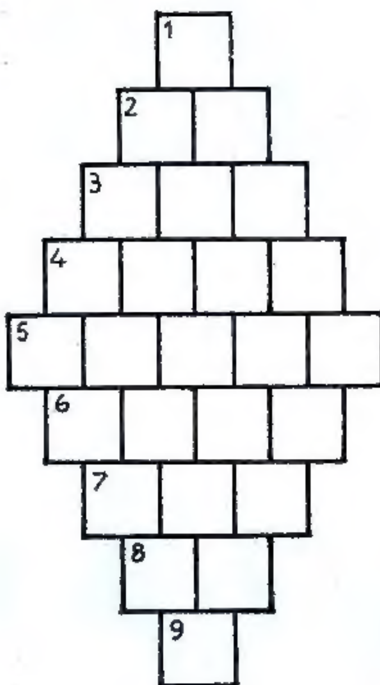

WIE PUZZELT ER MEE?

RUITRUZZEL

Deze puzzel moet je als volgt invullen: je begint met één letter én je voegt daar op de tweede rij één letter aan toe. Op de derde rij komt er weer een letter bij en zo verder tot en met de vijfde rij. Steeds alle voorgaande letters gebruiken, al hoeven ze niet in dezelfde volgorde te staan. Na de vijfde rij ga je er telkens één letter afnemen tot je weer één letter overhoudt.

1 De elfde letter
2 Ouderwetse meisjesnaam
3 Voertuig
4 Schrap
5 Kerstboomlichtje
6 Niet mis
7 Deel van een korenhalm
8 Voertuig op ijs
9 De eerste letter

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Kruiswoordpuzzel

	M	A	L		R	A	T	
L		R	O	Z	IJ	N	O	
A	U	T	O		S	N	E	U
M	I	S	T		T	A	N	D
	V						K	
E	E	L	T		V	R	E	K
V	R	E	E		L	I	L	A
A		S	N	A	A	K		T
	P	T	T		S	S	T	

Zoek de letter

WAS *BEER*
ENG *ELAND*
BES *LUIT*
MIJN *HEER*
MAL *ARIA*
ROE *MEEN*
MOL *ENAAR*
BEDE *LAAR*

De schuingedrukte letters vormen van boven naar beneden gelezen het woord BELHAMEL.

Welke dieren zijn het?

1 Het verloren SCHAAP; 2 Zijn HAAN koning laten kraaien; 3 Pakt de KOE bij de horens.

Visitekaartje

VELDWACHTER

OMZETRAADSEL

1 TRAAG
2 NETEL
3 SERIE
4 KAMER
5 TARWE
6 RONDE
7 STOER
8 NEMER

Deze acht woorden ga je omzetten, dat wil zeggen: je gaat er andere goede woorden van maken. De omschrijvingen staan hieronder. Als je klaar bent, vormen de eerste letters van de nieuwe woorden van boven naar beneden gelezen de naam van een beestje, dat iets heel bijzonders heeft.

1 Het skelet van een vis
2 Voorjaar
3 Vrouw uit Ierland
4 Iemand, die iets maakt
5 De meest voorkomende vloeistof
6 Beneden
7 Bruine aanslag op ijzer
8 Aanleggen (van een boot

VERBORGEN DRANKEN

In elke van de onderstaande zinnen is de naam van een drank verborgen.

1 Maakt je vader van de tram gebruik of fietst hij altijd naar kantoor?

2 Als je een bril opzet kun je zien wat er staat.

3 Soms duurt het heel lang eer het lente wordt.

4 De ijverige hommel kroop in elke bloem.

PUZZELSOM

(1 — t) + (2 — t) + (3 — er) + (4 — n) = bouwwerk in Egypte
(5 — s) + (6 — ot) + (7 — s) + (8 — d) = bloem

Uit deze sommen, die er erg ingewikkeld uit zien, moeten jullie als oplossing woorden van elk vier lettergrepen krijgen.

Elke lettergreep staat tussen haakjes. Eerst zie je een cijfer, dat in de plaats staat van een woordje, volgens onderstaande omschrijvingen. Achter elk cijfer vind je verder de letter (of letters) die van het gevonden woordje moet(en) worden afgetrokken. De „rest" schrijf je op. De vier groepjes letters, die je overhoudt, schrijf je achter elkaar en dan kijk je of het gevonden grote woord klopt met de omschrijving, die achter het =teken staat.

1 Binnenste van een vrucht

2 Knaagdier

3 IJverig insekt

4 Boom

5 Bijeprodukt

6 Zoogdier (viseter)

7 Dat, wat je moet leren

8 Gezang

SPREEKWOORDREBUS

68 cm T

1S

SJORS

VAN DE REBELLENCLUB

Theban

DE EERSTE WERELDREIZIGER

91

DE SCHERPE OGEN VAN DE ROERGANGER ONTDEKTEN HET GEVAAR DAT THEBAN BEDREIGDE...

WIE IS DAT? HET IS OP THEBAN GEMUNT. IK ZAL HET ROER OMGOOIEN. PAS OP, THEBAN!!

DE ROERGANGER WIERP HET ROER OM. DOOR DE PLOTSELINGE WENDING VAN HET SCHIP VERLOOR DE BANDIET HET EVENWICHT. OP HETZELFDE MOMENT ONTWAAKTE THEBAN...

HELA!

DE MAN, DIE INZAG DAT AL ZIJN MOEITE TEVERGEEFS ZOU ZIJN ALS HIJ NIET VLUG HANDELDE, KRABBELDE OVEREIND EN GING BLIKSEMSNEL TOT DE AANVAL OVER...

IK MOET OPPASSEN VOOR HET MES!

IK ZAL JE DE DOCUMENTEN AFNEMEN, MANNETJE!

DAAR! HET MES BEN JE KWIJT!

THEBAN SCHOPTE HET MES OVERBOORD, MAAR DE MAN DIENDE HEM NU EEN VUISTSLAG TOE EN ONTRUKTE HEM DE SCHOUDERRIEM, WAARAAN DE DOCUMENTEN ZICH BEVONDEN...

AANPAKKEN! NU OVERBOORD SPRINGEN EN NAAR DE KUST...

Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Bij abonnement 20 cent. Losse nummers 25 cent. Prijs voor abonnees op de Spaarnestad-weekbladen 12 cent.